

JUBALFLITSEN

Digitaal magazine van Jubal Dordrecht. Jaargang 63.

No. 4

SEPTEMBER 2024

USA Special

2024 DCI World Championships

Hoe is het nu toch met **Britt van Reijen?**

Yue Wassink: **De Bluecoats waren gewoon Super!**

“DE BLUECOATS WAREN GEWOON SUPER!”

Yue Wassink beleefde deze zomer voor de eerste keer de DCI World Championships. Wat waren zijn ervaringen?

10

HOE IS HET NU TOCH MET BRITT VAN REIJEN?

Begin april vertrok Britt naar Californië USA, maar wat ging ze daar eigenlijk doen?

16

DE 2024 DCI WORLD CHAMPIONSHIPS

Voor het eerst sinds 2016 een winnaar die niet uit Californië komt.

22

03 In Memoriam: Teo Wanner

04 Een woord van de voorzitter

05 Het Jubal-seizoen 2024 tot nu toe

10 Yue Wassink: De Bluecoats waren gewoon Super!

12 Historische foto: Vrijdag 9 augustus 2002

13 Column John F.: Een Natte Droom...

16 Hoe is het nu toch met Britt van Reijen?

26 Jubal Rubbish Zinderend heet in Zundert

28 Drum Corps in de Media

2024 DCI World Championships

45 Opknapbeurt JMC

47 Financiële acties

48 Even voorstellen: Nieuwe Jong Juballers stellen zich voor

49 Het Jong Jubal-seizoen 2024 tot nu toe

58 Big Band News

61 Uyt den Ouden Doosch - USA Tour 2011

62 Column Bertolli: Vogelaar

65 Uitsmijter en Colofon

66 Adverteerders

REDACTIONEEL

Voor u ligt alweer de een na laatste editie van de 2024 jaargang van de Flitsen. Dat betekent dat de zomer officieel voorbij is en dat langzaam de herfst zijn intrede doet. Normaal gesproken betekende dit ook de meest spannende en leukste periode, namelijk finalsmaand. Ditmaal zal Jubal meedoen “*In Exhibition*” zoals dat heet met een veldvariant van het *Phoenix on Street* programma en niet met de reguliere competitie.

Jong Jubal doet wel mee om de prijzen en hopen weer een nieuwe goeden plak en vlag aan de verzameling toe te voegen. Of dit gaat lukken gaan we zaterdag zien.

Verder in deze editie vindt u de gebruikelijke columns, strips en verslagen van de optredens van zowel Jubal als Jong Jubal. Daarnaast een uitgebreid verslag van de 2024 DCI World Championships en lezen we de belevenissen van twee leden in Amerika, met elk een eigen insteek.

Verder leest u ook hoe het met het onderhoud in en rond het JMC is verlopen.

We hopen dat u wederom geniet van deze Flitsen en we zien u graag terug in het stadion van FC Dordrecht op 28 september van dit jaar.

Groeten, namens de redactie,

Brendan van Spijk 🇳🇱

IN MEMORIAM

Onlangs is het droevige bericht bij ons binnengekomen dat op 18 september ons lid van verdiensten

Teo Wanner

op 63 jarige leeftijd is overleden aan complicaties ten gevolge van een medische ingreep.

Menig Juballer uit de jaren tachtig en negentig kende hem zeker wel als degene die de grootste bass drum bespeelde.

Teo was nooit echt op de voorgrond aanwezig, maar was er altijd wel. Hij was een zeer waardevol lid van onze vereniging.

Op 1 juni 1971 werd Teo lid van Jong Jubal. Zijn vader Daaf Wanner speelde in die tijd bariton bij Jubal. Later, bij de eerste lichterding vrouwen binnen de vereniging, werd Teo zijn zus Helma Koekkoek ook lid van Jubal. Kortom, één van de vele Jubal families die we door de tijd heen gekend hebben.

In 1997, stopte Teo als spelend lid en ging daarna helpen in de visual instructie, uiteindelijk ook bij Jong Jubal. In 2012 werd hij benoemd tot Lid van Verdienste.

Teo was een trouwe supporter en vrijwel altijd nog aanwezig bij de oud-leden activiteiten.

Namens de vereniging wensen wij Helma en Cor Koekkoek en verdere nabestaanden veel sterkte met dit verlies.

Ronald van der Windt
Voorzitter Jubal Dordrecht

Een woord van de voorzitter

Door Ronald van der Windt

September is traditiegetrouw de maand van regenbogen en finals, de kers op de taart van het seizoen. Regenbogen zijn al gespot en de finals zijn dit weekend, maar de kers op de taart gaat nog komen.

Een taart bouw je op in meerdere lagen met een goede bodem als basis. Waarna je de basis opvult met meerdere lagen en smaken en dan uiteindelijk die kers.

Jong Jubal staat en dat gaan we met veel plezier beleven komend weekend. Met Jubal zijn we de smaken aan het ontdekken. Het zal voor sommigen een verrassende smaak zijn, maar wel eentje die zich gaat verfijnen. Het smaakt nu al naar meer. Ook dat zal je zaterdag gaan zien.

Welke smaken we er daarna aan gaan

toevoegen, gaan we met z'n allen ontdekken en toepassen. Die kers op de taart komt er. Het is aan ons allemaal om te bepalen wanneer.

Om nog even terug te komen op die regenbogen. We hebben die met de club ons toegeëigend sinds de jaren tachtig toen Over the Rainbow ons clublied werd. Het staat voor het durven dromen en dat je die dromen ook zelf kan waarmaken.

Het staat voor mij ook voor alle Jubalers die niet meer onder ons zijn. Dat ze daar bovenaan die regenboog, met elkaar, ons Jubal in de gaten houden om er toch nog even bij te kunnen zijn.

Teo het ga je goed daarboven. We zullen je trots maken.

Groet, Ronald 🚩

Het Jubal-seizoen 2024 tot nu toe

In dit deel van het naseizoen waren er voor Jubal niet veel optredens. Het was er slechts eentje, maar wel een hele grote. Jubal was namelijk uitgenodigd om het wereldberoemde Bloemencorso in Zundert muzikaal te omlijsten. Hoe zal het Brabantse publiek reageren op het nieuwe concept? Het mag geen verrassing meer zijn: het publiek reageerde ook hier weer enthousiast op Phoenix on Street, zoals uit het volgende artikel en foto's zal blijken. Door Brendan van Spijk

01/09/2024 | ZUNDEERT - BLOEMENCORSO

We hebben een hit!

Op 1 september jl. vertrok Jubal om 10.30 richting Zundert om daar hun programma "Phoenix on Street" aan het Brabantse publiek te laten zien. De sfeer in de bus zat er goed in en dus beloofde het een mooie, maar wel warme dag te worden.

In Zundert was op deze dag het jaarlijkse bloemencorso. In totaal 20 praalwagens die prachtig gedecoreerd waren met allerlei bloemen die beoordeeld worden door een vakjury. Bij deze vakjury zijn dan grote tribunes neergezet met heel veel publiek. Voor elke aparte praalwagen is een muziekkorps of ander soort muziek-/dans-act ingehuurd om deze wagen te vergezellen. Ditmaal had Jubal nummer 16, tevens de laatste "begeleide" praalwagen in de stoet. Dit zorgde onderweg wel voor enige vertraging in de parade die in combinatie met 31 graden soms best pittig was! De leden hebben elkaar goed opgepept om zich erdoorheen te slaan.

Jubal vertrok aan het begin van de middag en was rond half 7 terug in

de sporthal om terug om te kleden. Het was een erg warme dag, maar zeker ook een zeer leuke dag. De sfeer langs de route was erg goed, mensen waren zeer vriendelijk en behulpzaam. Er is regelmatig wat extra's door het corps gegaan qua drinken en eten tijdens een van de vele pauzes die er waren omdat er op een praalwagen met pech gewacht moest worden. Het publiek reageerde erg enthousiast op Phoenix on Street en we zijn uitgenodigd om volgend jaar nogmaals mee te doen.

Al met al een zeer geslaagde en vermoeiende dag. De lange afstand en hitte hebben voor een vermoeiende dag gezorgd, maar Jubal heeft zich er goed doorheen geslagen! **[BvS]** 🍷

 [Bekijk alle foto's van de Dordtse avondvierdaagse op Flickr.](#)

Yue Wassink:

“De Bluecoats waren gewoon super!”

Elk jaar gaan er wel Juballers in de eerste week van augustus naar de USA om daar naar de DCI World Championships te kijken. Luigi Trotta heeft misschien de meeste streepjes op zijn palmares staan en meestal werd hij daarbij vergezeld door John Franken, Walter van Kalkeren en afwisselend gingen er ook andere Juballers mee, waaronder dit jaar ook onze voorzitter Ronald van der Windt en de familie Wassink. Waar Ron en Monique dit al een aantal keer eerder hebben meegemaakt (waaronder een aantal USA Tours met Jubal), was het voor Yue de eerste keer. Een bijzondere gelegenheid om aan hem eens te vragen hoe hij deze eerste keer heeft beleefd:

Hoi Yue! Wat ontzettend gaaf dat je naar Amerika bent gereisd om de Drum Corps International World Championships bij te wonen. Was dit de eerste keer dat je in de VS was?

Ja, dit was mijn allereerste keer in Amerika. Ik ging samen met mijn ouders en een paar van hun vrienden, die al vaker naar de DCI Championships zijn geweest. Voor mij was alles dus helemaal nieuw en spannend.

Hoe was de reis naar Indianapolis?

Eerst natuurlijk met het vliegtuig en daarna nog met de trein naar ons hotel in Indianapolis. Dat was eigenlijk best relaxed. Eenmaal daar hebben we de stad op een citybike verkend. Het was superleuk om op die manier door de stad te fietsen, en het voelde meteen alsof we een beetje de sfeer van de stad oppikten.

Hoe was de eerste drum corps-show voor jou?

Mijn eerste show was in Allentown, maar dat ging

helaas niet helemaal zoals gepland. Vanwege heftige regenbuien was het een *standstill*, want het veld was te glad en te gevaarlijk om een show op te lopen. Alleen muzikaal in een concertopstelling dus. Dat was jammer, maar de muziek was nog steeds fantastisch om te horen.

Jammer van het weer, maar het klinkt alsof je toch hebt genoten. Hoe was je ervaring tijdens de Semi-Finals in Indianapolis?

Tijdens de Semi-Finals heb ik vooral naar de horn warm-ups gekeken. Dat vond ik heel vet. Ik heb ook bij een aantal corps in het midden van de horn-circle gezeten, dat was echt gaaf. Je hoort dan echt hoe strak en krachtig die hornlines klinken, en het was mooi om te zien hoe de leden zich voorbereiden op hun optreden.

Heb je een favoriete drum corps na het zien van al die shows?

Ja, ik heb meerdere favorieten. De Blue Devils, Carolina Crown, Phantom Regiment, maar de Bluecoats sprongen er voor mij echt ver bovenuit. Hun hele show was gewoon ontzettend goed, en vooral de closer blijft maar in mijn hoofd zitten. Ik kreeg daar echt kippenvel van. Hun sound was anders en beter dan de rest. Ze hebben zo'n bijzondere sound en de muziek was gewoon zó goed.

Dat klinkt als een onvergetelijke ervaring! Wat vond je over het algemeen van de shows?

Alles was echt goed, ik heb me bij geen enkel corps verveeld ofzo. Het zit allemaal heel dicht bij elkaar, maar de Bluecoats gaven me echt een speciaal gevoel. Hun show had iets magisch. Elke keer als ik er nu aan denk,

krijg ik weer kippenvel. Het was gewoon de hele sfeer, de muziek en hoe ze het brachten. Onvergetelijk!

Dat klinkt als een mooie ervaring! Dank je wel voor het delen van je verhaal.

Denk je dat je nog een keer teruggaat?

Absoluut! Ik kan niet wachten om nog een keer te gaan. Het liefst om mee te lopen bij een van die corps, wie weet? Dat zou helemaal geweldig zijn! ⚡

HISTORISCHE FOTO:

Vrijdag 9 augustus 2002

Semi Finals in Madison, Wisconsin. DCI bestond dat jaar 30 jaar en aan het einde van die avond kwamen alle deelnemende corps op het veld. Hoewel Jubal in Exhibition meedeed, was ook Jubal van de partij en op deze foto zie je drum major Sander Schat boven alle collega drum majors uittorenen.

Het was voor Jubal een succesvolle en energerende eerste tour door de USA. 🇺🇸

column

John F.

Een natte droom?

De “R” is weer in de maand en ik kan gewoontegetroouw in deze periode van het jaar de slaap moeilijk vatten. Dat wil zeggen: inslapen gaat formidabel maar flink continu onder zeil zijn wil maar niet lukken... Dat betekent in de praktijk dat ik rond een uur of 04.00 wakker word en daarna met zachte dwang korte tussenpozen de nachtrust vervolgen kan.. En in die “lichte slaapmomenten” droom ik heel veel..

Toch is er geen enkele reden te bedenken die mijn slaapritme frustreert. Op mijn werk heb ik een nieuwe uitdaging gevonden, ik doe een aantal opleidingen waar ik blij van word en met mijn cluppie *Team Orange* gaat het voortvarend!

De “R” in de maand dus.. Dat betekent dat de Europese competitie zijn Finale bereikt voordat de “stinkende-gymzalen-competitie” hoogtij vieren kan (CGN, indoor dus).

Ik las in de aankondigingen dat in het laatste weekend van deze R-maand ons Team Orange meedoet in “exhibition”. Met wat dan? Ik heb al een aantal optredens gezien en inderdaad: dat is niet waarmee je je wilt en kan laten bejureren. Voordat de oplettende lezer meteen in de hekken klimt (a-la DCH 1996): *hold your horses, be calm*, want ik acht dat een verstandige, maar bovenal een strategische keuze!

Want: Team Orange is met een hoger doel bezig waarin “ADA” (Anders dan Anderen) op termijn iedereen het nakijken geeft. Dat moet ik uitleggen. Team Orange heeft zich vanaf de *brown-paper*-sessie (een jaar geleden?) helemaal toegelegd op het concept Theatershow, die gaat eind 2025 succesvol zijn. De voorbereidingen zijn in volle gang en de eerste muzikale producten -als onderdeel van de Theatertour- zijn al bedacht, geschreven en deels ingestudeerd. Hoe fijn is dat?

En achter deze ontwikkelingen (noem het: Visie) gaat een gedachte

schuil. Team Orange ontwikkelt zich tot een soort “Omni-corps”! Dus: je ontwikkelt en performt uiteindelijk met verschillende “deelproducten” waarbij het totaal daarvan wordt samengesmeed tot 1 product en show waarbij je in 2026 tijdens WMC Kerkrade dát kan laten zien waar *Team Orange* goed in is: een drum corps-show opvoeren zoals we dat nog kennen van een aantal jaren geleden. Goed bezig!

In die zin zou volgens de strategische gedachte van ons bestuur en staff dit Team Orange absoluut niet onder doen voor de Aziatische inbreng zoals die de laatste 3 WMC-edities zijn opgevoerd en gedomineerd hebben. NB: als je het jongste manual van het WMC maar goed interpreteert en volgt. En over dat laatste: je ziet dat de traditionele korpsen zoals Adest Musica, Pasveer, Rijnmondband dat goed hebben gedaan. Er komen opeens props, elektronische versterking en design die we niet van dit soort korpsen gewend

zijn.... zij gaan immers voor de prijzen (is mijn interpretatie) en hebben het WMC-manual dus goed tot zich genomen. Een hardnekkige tegenhanger blijft naar mijn verwachting K&G; zij denken met kort geschoren mannen-koppies, de focus sec op muzikale uitvoering en strakke lijnen op het veld wereldkampioen te worden. Ben benieuwd in 2026...

Kort en goed: ons eigen *Team Orange* is goed bezig. Dat *omni-corps* is er al:

- percussion-gigs,
- guard-performances bij o.a. diverse winterguards,
- Orange Brass (+ All Star X-Mas Band),
- Er is een parade-corps (alumni die streetparades doen)
- Jubal Winds
- het Jubal zoals dat in 2024 al optreedt,
- Theatershow 2025 én
- Laten we ons Belofte-team niet vergeten: Jong Jubal!

De muzikale en showproducten van deze de omni-onderdelen worden samengesmeed tot één product om uiteindelijk in 2026 met een “traditioneel drum & bugle corps” op te kunnen treden. En ik moet het de staf en bestuur nageven: daar is heel goed over nagedacht. Deze koers is namelijk binnen handbereik, want kwaliteit, talent -zie het bovenstaande rijtje- zijn al *in the house!* Daaraan toegevoegd: er is nog steeds een markt voor deze “traditie”! Trek je daar dan potentieel aan, zoals leden en goede staf en faciliteiten? Jazeker! is de stellige gedachte van het bestuur. Want na het WMC trekt dit corps en product door naar 2027: USA/DCI. Dus een tweejarige cyclus die je om de vier jaar zou kunnen herhalen (als je het WMC als *marking point* neemt). En tussendoor houdt je ADA en de omni-gedachte nog steeds levend! De staf en bestuur geloven er heilig in dat dit *Team Orange* nog steeds uniek is, wat te bieden heeft en in een niche kruipen kan die passend is in:

- Omni-corps (van alle markten thuis)
- WMC
- DCI/DCA

En dat gaat dit *Team Orange*, de staf en bestuur ook lukken. Wat is daarvoor nodig? Een Visie, een goed verhaal, een staff die dit wil en kan uitleggen én leden die dit ook willen. *Team Orange* is ook aantrekkelijk voor buitenlandse inbreng en deelname! Staff halen we o.a. uit eigen ruif maar ook uit USA/DCI (contacten met Bluecoats zijn al gelegd; zie vorige Flitsen). Leden? Die komen er! *Team Orange* heeft nog steeds een brede aantrekkingskracht (dat realiseren we ons te weinig, denk ik...). Dus denk groot: *Full corps!* Want: *Team Orange* functioneert daarnaast ook als springplank waarmee je met de opgedane opleiding en ervaring in Dordrecht uiteindelijk zélf bij een DCI-corps mee kan lopen (“*feeder-* of satelliet corps”?)

“Want na het WMC trekt dit corps en product door naar 2027: USA/DCI. Dus een tweejarige cyclus die je om de vier jaar zou kunnen herhalen (als je het WMC als *marking point* neemt).”

“De opbrengst:
niemand uitgezonderd toonden de toehoorders
zich rete-nieuwsgierig en enthousiast...
Jubal International Drum & Bugle Corps,
hoe klinkt dat?”

THUUT-THUUT-THUUT-THUUT-THUUT !!!
OWW KAKH! de wekker gaat alweer... *just an ordinary working day...*

(waar heb ik nou eigenlijk over gedroomd?)

Bovenstaande dromen heb ik regelmatig gehad; vorig jaar september (2023) hield het mij ook al nachtelijk bezig... Dus ben ik dit jaar een beetje aan het shoppen geweest: zaadjes planten. Ik had vorige maand tijdens mijn bezoek aan DCI-Finals gewoon spontaan wat contacten gelegd met ex Company, ex Kidsgrove, Duitsland. Ook met ex-leden van Juliana, Beatrix... Gewoon aan de bar een ideetje lanceren, en met een pot bier is het makkelijker zaadjes planten. Dit uiteraard tijdens het ontbijt gedeeld met mijn Dordtse reisgenoten en gespard met een bestuurslid; daar moet het beginnen! Daarna ook een enkele ex-stafflid van *Team Orange* gesproken! De opbrengst: niemand uitgezonderd toonden de toehoorders zich rete-nieuwsgierig en enthousiast... Jubal International Drum & Bugle Corps, hoe klinkt dat? En tot die tijd: je nog niet bekommeren om het HOE en Wie dat dan moet gaan trekken. Ik beluister in het Dordtse vooral in deze fase van “*storming*” ook belemmeringen. Eerst maar eens flink kauwen op het WAT...!

Sommigen noemen mij een dromer en bevestigen dat het altijd en eeuwig een “natte droom” zal blijven. Anderen noemen mij een visionair... de waarheid zal in het midden liggen. Ik beschouw mijn droom voorsnog als “een natte Visie”. Nu nog laten drogen en laten uitharden... (en daarna: *all hands on deck* om daad bij het woord te voegen...) Ook dát kan *Team Orange*. Waar een klein land GROOT in kan zijn...!

John F. (Oranje Hart) 🇳🇱

NASCHRIFT:

Ik werd na een dramatisch competitief seizoen (1991) en jaren achter elkaar helemaal nix gewonnen te hebben, door toenmalig Staf coördinator Niek van Spanje gevraagd om namens de staf het beleid voor drie jaar te schrijven: 1992-1994. Ik had een visie over het Resultaat, het Wat en het Hoe. Zonder mezelf op de borst te willen kloppen: we werden drie keer achtereenvolgens succesvol en kampioen. Jaren later, na de dramatische teloorgang ttv Finals 1996 heb ik vanaf dat moment een drieluik in de (toen nog papieren) Flitsen geschreven over de toekomst van het toenmalige Team Orange. Ook toen beschreef ik al het begrip Onmi-corps en dat je dat om de vier jaar kan produceren tot een WMC-kampioen-show in combi met deelname aan DCI (aan ambitie destijds geen gebrek)... 1996... bijna 30 jaar geleden... Ik verwacht zomaar dat deze column/droom weer een “drieluik” wordt in de komende Flitsen...

Een droom die qua nattigheid nog steeds rijk is aan Oranje vocht wat mij betreft.. *Because We Can!*

Hoe is het nu toch met?

Britt van Reijen

In april van dit jaar vertrok Britt naar de USA. Niet om mee te lopen bij de Blue Devils of bij Santa Clara Vanguard, maar als au pair bij een gezin in Californië. Op een steenworp afstand van Concord, de home town van de Blue Devils, dat dan weer wel. Inmiddels is ze weer terug in Nederland en hebben we haar weer bij een repetitie van Jubal mogen begroeten. Over het hoe en waarom van haar avonturen leest u in het volgende interview.

Door Peter Franken

“Het is gewoon leuk. Je komt in contact met nieuwe mensen, een nieuwe cultuur. En als je een goed gezin vindt, kun je in je vrije tijd van alles doen. Het land ontdekken, de cultuur ontdekken. Het was echt heel leuke en een bijzondere ervaring.”

De meeste Juballers die naar Amerika gaan doen dit om bij een corps te gaan lopen, of om finals te gaan kijken of ze worden verliefd op iemand daar en gaan daar wonen. Dat is bij jou allemaal niet het geval, dus wat ben jij in de USA gaan doen?

Ik ben als au pair gaan werken in Amerika. Ik wilde dat eigenlijk al heel lang. Een vriendin van mij, een klasgenootje, die wilde dat ook en zo ben ik daarmee in aanraking gekomen en toen hebben we via een website informatie aangevraagd. Daar heb ik vervolgens een profiel aangemaakt, dat was in 2020, dus toen kwam Corona de boel verstoren, maar dat heb ik toen nog niet online gegooid, want ik wilde eerst met Sensation naar Amerika. In september 2023 werd bekend dat we met Sensation naar Amerika zouden gaan in april 2024. Dus toen heb ik het online doorgezet en ben ik op zoek gegaan naar een familie. En ik wilde heel graag in Californië vanwege het lekkere weer, dus ben ik daar gaan zoeken en toen kwam ik in contact met meerdere families en uiteindelijk heb ik in maart van dit jaar echt gematcht met het gezin waar ik uiteindelijk heen ben gegaan.

Hoe gaat zoiets?

Nou, ja.. Het is eigenlijk een beetje een soort ‘Tinder’ voor au-pairs en families.

Is daar een app voor?

Nou, een **website** dan. Een app komt er wel heb ik begrepen.

Families kunnen jouw profiel bekijken en als ze denken ‘*Oh, dit kan wel een match zijn*’, dan sturen ze jou een bericht sturen met dat ze met jou een connectie willen aangaan. En dan kun jij kijken of hun profiel jou bevalt en dan accepteren of als het profiel jou niet bevalt kun je het afwijzen. Als je dan een eerste match hebt, ga je in gesprek met elkaar. Eerst via een bericht en uiteindelijk videobellen. Dat is eigenlijk het makkelijkste om te doen.

Ik denk dat ik met zo’n vijf gezinnen heb gesproken en uiteindelijk is het dan dit gezin geworden in **Danville** Californië, dat is 20 minuutjes rijden onder het ons welbekende Concord van de Blue Devils.

Ik ben daar toen op 14 juni heengegaan en uiteindelijk daar tweeënhalve maand gewerkt.

Aan het wandelen ben met mijn jongste hostkind Caroline.

Wat waren je dagelijkse taken in het gezin?

Ik zorgde voornamelijk voor de kinderen, dus het ontbijt verzorgen, kinderen naar school brengen en weer ophalen en dat soort dingen.

Hoe oud waren die kinderen?

Een meisje van 4 en een jongen van 6 en die werd 7 in de tijd dat ik er was.

Toen ik daar kwam was het precies hun zomervakantie. De jongste ging toen nog naar day care, een soort kinderdagverblijf, en dat jongetje had elke week een ander *summer camp*. Dat kon zijn voetballen of *flag football*, een soort American Football maar dan voor kinderen of bij een prove-school had hij zo'n camp en dan gingen ze allerlei leuke activiteiten doen.

Na hun zomervakantie gingen ze weer naar school. Gelukkig was de jongste nu oud genoeg om naar dezelfde school te gaan als haar broer, dus dat was makkelijk met het naar school brengen en weer ophalen. Die school was maar 5 minuten lopen van het huis, dus dat was wel makkelijk en eigenlijk ook best wel bijzonder in Amerika, hahaha.

Dus ik bracht ze naar school en daarna kon ik gewoon mijn eigen gang gaan, dus shoppen, met vriendinnen afspreken en dergelijke, totdat ik ze in de middag weer kon ophalen.

Vriendinnen die je die tijdens je verblijf gemaakt, bedoel je?

Ja, precies, die ik daar heb ontmoet, want we hadden ook een groeps-app waarmee je in contact kon komen met mensen en ook met au-pairs die echt overal vandaan komen. Zuid Afrika, Tsjechië, Hongarije, Italië, noem maar op. Dus via die app-groep kon je met elkaar in contact komen en afspreken. In mijn vrije tijd kon ik dat allemaal doen. En in de middag haalde ik de kinderen dan weer op van of camp of van school.

Tussendoor moest ik 1 keer in de week koken, de was van de kinderen, bedden verschonen, en eigenlijk alle taken die met de kinderen te maken hadden mocht ik dan doen.

Papa en Mama waren werken en kwamen 's avonds pas thuis?

Nou, dat zou je denken, maar hun moeder werkte vanuit huis. Die had een soort kantoor en was tijdens 'kantooruren' dan ook echt aan het werk en bemoeide zich niet met de kinderen. Ik zag haar dan niet, behalve als ze even iets te eten of drinken kwam halen. En toevallig had hun vader, haar man dus, net in die tijd geen werk, dus dat was wel heel gek eigenlijk. Dat wist ik nog niet toen ik daar aankwam. Maar die was in die tijd dan

wel hard bezig met werk zoeken en solliciteren. Hij was dan wel vaak weg, maar was dus ook wel vaak thuis.

Achteraf gezien dacht ik wel 'waarom was ik er dan?', maar af en toe hadden de ouders een soort 'date night', dus was ik er om op de kinderen te passen.

Hoe was dat toen je voor het eerst bij dat gezin binnenkwam?

Ze waren echt heel aardig. De host-moeder kwam mij van het vliegveld halen. Ik had 11 uur gevlogen. Het was half vijf in de avond lokale tijd dat ik landde, dus ik was echt heel erg moe, maar ze waren echt super lief. De kinderen waren opgebleven om met mij kennis te maken en ze hadden cadeautjes voor me, dus dat was erg leuk.

Was je zenuwachtig?

Ja... en nee. Ik had ze namelijk vooraf wel gesproken via het beeldbellen. Ik wist dus wel ongeveer waar ik terecht zou komen, maar ik was wel nieuwsgierig hoe die kinderen op mij zouden reageren. Maar dat ging eigenlijk heel goed en was superleuk.

Ik was er ook net een week en toen gingen we met het hele gezin al op vakantie. Een weekje naar Sunriver in Oregon (een heel groot en luxe vakantie-resort, red.), dus dat was perfect om elkaar nog beter te leren kennen.

Je was toch in Amerika en dan nog wel op een steenworp afstand van Concord. Was je nog naar de familiedag van Blue Devils geweest?

Nee, daar wilde ik graag naartoe, maar dat was dus precies in die week dat we op vakantie waren. Ik ben wel in de week ervoor in Fairfield geweest. Daar trainden de Blue Devils toen en dat was een halfuurtje rijden bij mij vandaan,

Vriendinnen waarmee ik 4th of July heb gevierd in Concord.

Een afscheidspicknick voor meiden die al naar huis of naar hun volgende gezin gingen.

Selfie met vrienden van Benjamin bij Blue Devils toen ik ijsjes ging brengen.

***] BETTY**

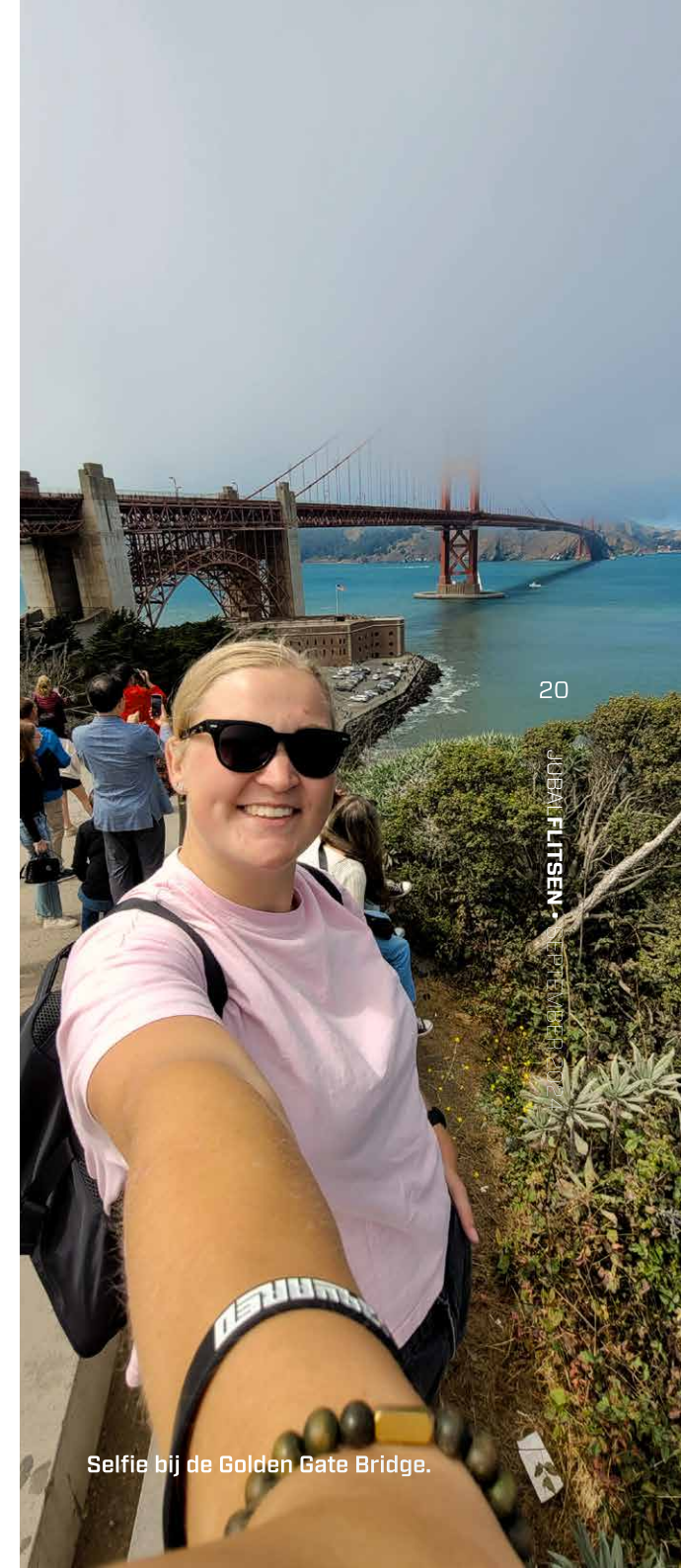
In 1988 had de BD guard een vlag waarop de silhouet van een meisje geschilderd was, en de guard noemde haar "Betty." Vanaf dat moment stonden ze bekend als de "Betty Blue Devils."

De groep "Bettys Giving Back" ging een stap verder en gebruikt het genderneutrale acroniem BETTY, dat staat voor "Blue Excellence Through The Years." Het doel van de groep is om op elke mogelijke manier te helpen.

dus daar ben ik twee keer heen geweest. Dat was wel heel leuk, want Ben (Benjamin Tallane, red.) die is natuurlijk een hele goeie vriend van mij, had vorig jaar bij Blue Devils gelopen. En een traditie is als een 'Betty' * - zeg maar een alumni - langskomt dat die dan of iets van Gatorade of ijsjes of zo meeneemt voor zijn sectie. Ben had aan mij gevraagd of ik namen hem ijsjes kon meenemen, dus ik had in de middag allemaal waterijsjes gehaald en dan 's avonds meegenomen naar hun repetitie en daar uitgedeeld. Dat was wel heel bijzonder, want al die 50 kwamen op mij af en ik moest dan - namens Ben - een praatje houden en ik moest ook nog extra gedag

zeggen tegen bepaalde personen en een iemand moest zelfs huilen omdat die Ben zo miste. Dat was heel schattig.

Bij de familiedag kon ik dus niet bij zijn, maar ben toen wel naar de contest in Stanford gegaan. Dat was een contest waar alle corps uit het westen aan deelnamen en eigenlijk ook de laatste contest nog in het westen voordat ze naar het westen zouden gaan touren. Daarna was er dus niets meer bij mij in de buurt.

Selfie bij de Golden Gate Bridge.

Selfie met *The Bean* in Chicago.

Was dat gastgezin eigenlijk bekend met Drum Corps?

Nee, eigenlijk helemaal niet. Dus dat heb ik bij ze geïntroduceerd. Ze vonden het heel leuk dat ik dat allemaal kon opzoeken en er over kon vertellen en dat terwijl ze eigenlijk heel dichtbij de Blue Devils wonen, Mijn host-vader kende wel marching bands, want hij zat vroeger op de *Univeristy of Michigan* en daar is wel een hele grote marching band, maar 'drum corps' kenden zij dus niet.

Zijn zij dan nog met jou meegegaan naar die contest, of niet?

Nee, ik ben gewoon alleen gegaan. Ik zat daar wel naast mensen en die kenden Robby Overvliet dan weer, dus zo raakte ik daar weer in gesprek met mensen.

Wat is je bij de drum corps competitie positief opgevallen?

Sowieso Vanguard natuurlijk, die waren weer terug in competitie. Ik ben ook naar finale geweest en toen viel het mij pas echt op dat zij als enige een show hadden zonder props. En voor een corps dat er een jaar uit is geweest hebben zij het heel goed gedaan. Ik weet nog wel, in Stanford keek ik naar hun guard en toen dacht ik "Oi... Dat is niet best." Maar later hoorde ik dus dat heel veel guardleden in het tussenjaar naar Mandarins waren gegaan, ook omdat ze daar gewoon dichterbij woonden. In de wapen-line was er bijvoorbeeld maar 1 iemand die eerder bij Van-

guard had gelopen en verder waren ze allemaal nieuw. Dus ja, toen snapte ik wel dat het in het begin nog niet zo goed ging. Maar uiteindelijk hebben ze het supergoed gedaan en ik vond het ook een leuke show.

Ik ben natuurlijk ook naar Finals gegaan en daar ook weer heel veel bekende mensen gezien en gesproken, dus dat was echt super leuk.

Verder heb ik nog typisch Amerikaanse dingen gedaan. Ik ben bijvoorbeeld naar een base-ball wedstrijd geweest, dat was ook een hele ervaring.

Wat was het lekkerste wat je daar hebt gegeten?

O... Ik was dus eigenlijk helemaal niet zo blij met het eten daar. Ik miste vooral ons brood. Ik hou echt van brood, maar het brood in Amerika is eigenlijk niet te eten. We zijn eigenlijk best vaak uit eten geweest. Je had daar in het stadje zelf een restaurant dat heette '*Hazy Barbecue*' en dat was heel chill. Je kon daar van alles kiezen en alles was superlekker. Je kon daar ook met de kinderen heen, want dat is vaak ook maar de vraag of zo'n restaurant geschikt is voor kleine kinderen, want die zitten natuurlijk geen moment stil, haha, maar dat was daar prima. Het was natuurlijk barbecue, dus veel vlees natuurlijk, maar ik hou daar wel van.

Selfie met vrienden die ik tegenkwam bij de DCI Finals. (Nanda Alewijnse, Karin Glaasker)

Werd er thuis vaak gekookt of gingen ze vaak uit eten?

Ze kookten daar op zondag, voor zondag en maandag. Dan kookte ik op dinsdag voor dinsdag en woensdag. Vaak werd er op donderdag wat afgehaald of werd er iets besteld of ze gingen dan toch iets koken voor de verandering en heel vaak op vrijdag gingen we uit eten. Ze zijn niet heel erg fan van koken. Dus ze koken iets een keer en daar eten ze dan een paar dagen van.

Boodschappen en vooral verse producten zijn daar heel duur en is het eigenlijk goedkoper om uit eten te gaan, maar het gezin waar ik zat vond gezond en vers eten heel belangrijk. Elke maaltijd moest

dan uit de Amerikaanse 'schijf van vijf' bestaan, zeg maar. Dat vonden zij heel belangrijk. Dat was dan wel heel duur, maar zij konden dat wel betalen.

Ik heb wel eens die boodschappenlijst gezien, want zij bestelden het on-line en ik moest de bestelling dan ophalen en dan per week ging er dan wel zo'n \$ 200,— op aan boodschappen, omdat ze heel veel groenten en fruit wilden. Uit eten is eigenlijk goedkoper,

Waren ze nog nieuwsgierig naar 'Nederlandse gerechten'?

Jazeker. Ik heb ook een kookboekje voor ze gemaakt. Echt Hollands zijn natuurlijk de stamp-

potten, dus daar stonden er een paar van in, maar vooral gebakjes als tompouces, kruidkoek en dat soort dingen had ik er ingezet. Ze vroeg dan ook 'wat eet je dan in Nederland?'. Typisch Nederlands eten is aardappelen, groenten en vlees, maar zij hielden helemaal niet van aardappels, dus ja... ik heb daar dus helemaal niets Nederlands kunnen maken, want stampot zonder aardappels gaat natuurlijk niet werken. Ze waren er wel nieuwsgierig naar. En sowieso naar dingen die we in Nederland anders doen. Zo reed ik bijvoorbeeld met hun auto rijden en toen zei ik tegen mijn host-vader dat ik wel even moest wennen. In Nederland zijn we natuurlijk schakel-auto's ge-

“Ik hou heel erg van kaas en echt lekkere kaas hebben ze daar niet.”

Ook ben ik nog naar een concert van **Niall Horan** geweest in Mountain View. Ik had het jasje in Nederland al gemaakt omdat ik naar zijn concert ging in Amsterdam. Ik kon er mooi een locatie en datum bij zetten!

wend, maar in Amerika rijden ze allemaal in een automaat. Ik trapte uit automatisch met mijn voet naar beneden en wilde schakelen. Toen vroeg hij: *“Rijden jullie in Nederland allemaal in een schakel-auto dan?”*. Dat vond ie maar raar.

Wat heb je het meest gemist?

Ik hou heel erg van kaas en echt lekkere kaas hebben ze daar niet. Ik had wel kaas meegenomen en daar heb ik echt heel zuinig mee gedaan, alsof het een soort heiligdom was.

Mocht dat wel, kaas uit het buitenland meenemen door de douane?

Ja, als het vacuüm verpakt is wel en in het bagageruim zit, dan mag het gewoon mee. Dat had ik wel even van tevoren goed uitgezocht, haha.

Maar op een gegeven moment was dat natuurlijk op. En Nederlands brood miste ik ook heel erg. Dat brood daar is niet te eten. Mijn host-moeder zei bij voorbeeld een keer: *“Pak maar wat brood uit de diepvries.”* En ik zei dat ik dat in Nederland gewend was, want als je dat niet doet en het brood een paar dagen laat liggen dan droogt het uit of het gaat schimmelen. Toen zei zij: *“Welkom in Amerika. Hier stoppen we zoveel in het brood, dat je het gewoon drie weken kan laten liggen en dan is het nog goed.”* Maar vers en knap-

perig brood hebben ze daar dus niet.

En verder miste ik natuurlijk mijn familie. Daardoor ben ik ook eerder terug gekomen. Ik zou eigenlijk een heel jaar blijven, maar ik ben na tweeënhalve maand terug gekomen, want ik miste gewoon heel erg mijn eigen dingen kunnen doen, lekker met mijn vrienden, zoals een avondje bij Jubal gezellig en bij Sensation ga ik ook langs... en mijn familie. Mijn opa is inmiddels 81 geworden en hij is heel erg ziek en hij zat er heel erg mee in zijn maag van *“Straks zie ik je nooit meer...”* En toen zag ik hem op Facetime en toen vond ik hem er ineens heel erg oud uitzien en daar schrok ik wel van. En dat zat me niet lekker en toen had ik het besluit genomen om weer terug naar huis te komen. Ook omdat ik me daar niet heel erg nodig voelde, omdat die vader eigenlijk gewoon thuis was. Het gezin was verder heel leuk, dus daar lag het niet aan, maar misschien dat ik me toch een beetje verveelde of zo.

Hoe vond zij het, dat je dat besluit had genomen?

Ze vonden het natuurlijk heel erg jammer, maar ze begrepen het ook wel. Ze waren heel *supportive*. Ze waren heel lief voor me.

Wat zou als je over 10 jaar terugkijkt op dit avontuur je mooiste herinnering zijn?

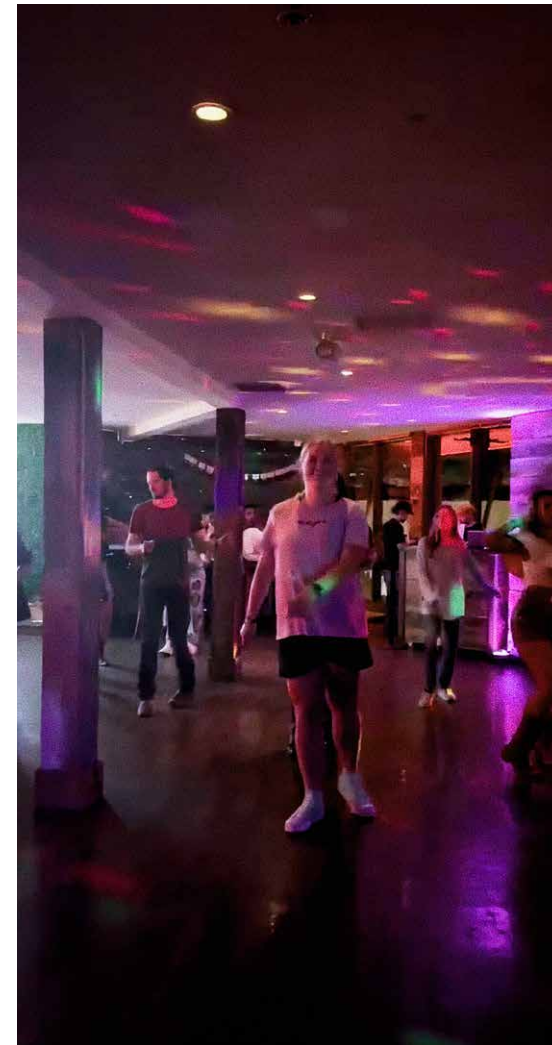
Line dansen! Niet lachen, maar ik ben in de eerste week dat ik daar kwam uitgenodigd om te komen *line dancen* en dat was echt zo leuk! Dat zou ik zo nog een keer doen. Dat is wel iets dat ik ga missen. Klinkt misschien heel stom, maar het was gewoon heel gezellig. Het was niet zoals in een kroeg hier in Nederland, waar iedereen staat te zuipen en aan het einde van de avond een beetje vervelend wordt, maar iedereen komt daar en je gaat gezellig dansen en iedereen kent elkaar en kletst met elkaar. Dat is wel iets waarvan ik over tien jaar zou denken: dat was wel leuk, dat zou ik zo nog een keer doen. Wat ook leuk was: op mijn een-na-laatste avond was ik daar en ik had die avond dat blauwe Blue Stars shirt aan, die we met de baritones toen hadden gekocht in 2022, en toen kwam er

“Dat zou ik zo nog een keer doen. Dat is wel iets dat ik ga missen. Klinkt misschien heel stom, maar het was gewoon heel gezellig..”

iemand naar me toe en vroeg *“Wow, welke jaren heb je gelopen?”*. Die bleek dus in 2014 bij Cavaliers te hebben gelopen. Dus raakten we daarover in gesprek. Iedereen spreekt elkaar daar gewoon aan. Je kunt daar zo je tas ophangen en je hoeft niet bang te zijn dat iemand aan je tas komt. Het is er heel veilig.

Zou je het anderen aanraden om te doen?

Jazeker! Als je het echt heel leuk vind. Het is ook een kwestie van doen denk ik. Ik dacht ook dat ik geen last van heimwee zou hebben, maar dat heb ik dus blijkbaar wel, maar vooraf weet je dat niet. Het is gewoon leuk. Je komt in contact met nieuwe mensen, een nieuwe cultuur. En als je een goed gezin vind, kun je in je vrije tijd van alles doen. Het land ontdekken, de cultuur ontdekken. Het was echt heel leuk en een bijzondere ervaring. 🍷

Line dancen!

Denk jij na het lezen van dit verhaal: Au Pair worden lijkt mij ook wel wat? Bekijk dan hier de website van *Cultural Care Au Pair*.

THE CHOICE OF THE CHAMPIONS

Quantum Mk II

DIT WAS TOCH EEN
"BLOEMEN CORSO"?

JA, HOEZO??

NOU..., DIT LIJKT TOCH
MEER OP FRUIT!

OF VIND JIJ
VAN NIET?

O,
NOU ZIE IK
HET OOK
JA...

NEE, DAT ZIJN TOMATEN.
DAT ZIJN GROENTEN

Peer '24

THE WINDS BENEATH THE WINDS

Superb Intonation. Clear Projection. Enormous Power.

MARCHING BRASS

Handcrafted in The Netherlands.

Drum Corps in de media

2024 DCI World Championships

Door Peter Franken

AUG 8-10 2024

Spirit of Atlanta - foto: DCI.org

16 Spirit of Atlanta- Creatures

Op het veld worden verschillende decorstukken en rekvisieten geplaatst, uitgevoerd in een zwart-wit pen-en-inkt stijl. Deze rekvisieten blijven gedurende de show op hun plek. De muzikanten dragen volledig zwarte kostuums, terwijl de color guard gehuld is in zwart-wit gestreepte outfits. Het 'verhaal' doet denken aan de kinderlijke fantasieën over wat er 's nachts onder je bed gebeurt. Op het veld staan twee grote halve gezichten en een aantal 'monsters' of demonen, voornamelijk in zwart-wit, met sommigen die rood bevatten. Later in het programma trekken de muzikanten hun jassen uit en onthullen een zwart-wit patroon dat overeenkomt met dat van de color guard, die ondertussen volledig rode kostuums heeft aangetrokken. Gedurende de show verschijnen twee monsterfiguren op stelten, en daarnaast een gouden engel die, zoals verwacht, uiteindelijk overwint. Het idee achter de show is creatief, maar de uitvoering schiet op sommige punten tekort.

15 Crossmen - Lush Life

Van zwart wit en duistere klanken, naar een kleurrijk geheel met iets vrolijkere muziek. Qua uniform niet direct herkenbaar als Crossmen in ceruleum-blauw, geel en oranje lijkt het nog het meest op de uniformen van de Bluecoats bij hun Beatles-shows. Hier echter geen flowerpower-power-vibes, maar heeft het meer weg van een Jazzy circus. Leuk om naar te kijken en om naar te luisteren. Visueel niet goed genoeg uitgevoerd om in de top 12 te komen. De concurrentie is groot in de subtop.

Crossmen - foto: DCI.org

14 Blue Knights - BUSK

Een vreemde titel en ik kon niet echt achterhalen waar het nu voor staat, dus maar even in de straattaalwikipediapagina opgezocht: "Busk" verwijst naar *het uitvoeren van muziek, theater of een andere vorm van straatoptreden voor publiek, meestal op openbare plaatsen zoals straten, pleinen of in parken*. Daarnaast zijn de buitenste letters BK (Blue Knights) en de middelste US (ons, of United States). Creatief gevonden dus. De uniformering houdt een beetje het midden tussen skaters en

Blue Knights - foto: DCI.org

Mad Max, met het Blue Knights-logo in stuks op zwart - op leer lijkende - jasjes (een beetje als Prince). Hoewel het startpunt van het idee heel creatief is bedacht, komt de muziek en show toch minder creatief en artistiek over dan de shows tussen 2014 en 2019. Qua uitvoering is het gedurende het seizoen wel een stuk beter geworden, maar net niet genoeg voor de top 12 helaas.

13 Pacific Crest = The Broken Column

13de worden is bijna net zo vervelend als tweede worden: de beste van de verliezers. Maar Pacific Crest klopt aan de deur van de Top 12. Vorig jaar hadden ze al een goede show en ook dit jaar is die heel behoorlijk en gebaseerd op het werk en leven van de bekende (en steeds populairder wordende) Mexicaanse kunstenares Frida Kahlo.

Zij staat bekend om haar kleurrijke zelfportretten en symbolisch geladen werken die thema's als identiteit, pijn, en de menselijke conditie verkennen. Haar kunst is sterk beïnvloed door persoonlijke ervaringen, waaronder haar strijd met chronische pijn na een ernstig busongeluk en haar turbulente

relatie met kunstenaar Diego Rivera. Kahlo's werk wordt vaak geassocieerd met het surrealisme en het Mexicaanse volkskunst, en is herkenbaar door de krachtige verbeelding van lichamelijke en emotionele pijn, vermengd met culturele en autobiografische elementen.

Door de show heen komen wij elementen tegen uit haar bekende kunstwerken en de color guard en de drum major dragen een kostuums waarmee Frida vaak is afgebeeld en het gehele corps heeft een 'unabrow', waarmee Frida zichzelf vaak afbeeldde. Een emotioneel geladen en entertainende show, maar door de sterke concurrentie dus net niet goed genoeg voor de top 12.

Pacific Crest - foto: DCI.org

Madison Scouts - foto: DCI.org

12 Madison Scouts - Mosaic

De term 'mosaic' komt zowel terug in de uniformering als in de decors op het veld. Het uniform ziet er uit als een collage van een aantal knipsels van uniformen en heeft ook een beetje weg van de **Memphis** (de kunststijl uit de jaren 90, niet de voetballer)-stijl. Ook de muziek is een mozaïek van stijlen en muziekstukken en als je er objectief naar luistert lijkt het wel alsof ze Scott Boerma (de arrangeur van de Scouts uit de succesjaren '90) gevraagd hebben muziek voor de Bluecoats te schrijven. De show bevat ook enkele stukken uit de Bluecoats-show van 2022 (maar zonder **Keytar** en de grote **Urbanus-broeken**). Leuke show, leuk thema, goed bedacht en ook goed uitgevoerd. Hopelijk zetten ze deze stijgende lijn door en blijven ze een vast top 12 corps.

11 The Cavaliers - Beneath the Armor

Waar het ene corps op de weg naar boven lijkt te gaan, gaat de andere hard omweg naar beneden zo lijkt het. Na een ervaring in 2019 en de Corona-show van 2021 gaat het met het corps uit Illinois steeds minder goed. Hier lijkt het terughalen van de succesvolle brass-arrangeur minder succes te hebben. Het idee is best leuk van de show. Als enige overgebleven all-male corps hebben de *Cavies* een masculine imago en met deze show willen ze ook hun gevoelige kant laten zien. Maar... het nummer *I Want You to Want Me* is een leuk liedje van de originele artiest, maar zodra de tekst weg is en je dus alleen een melodie overhoudt, is het echt een zeik-

nummer, hoe je het ook arrangeert. En dit nummer is ook nog eens de rode draad door de show...

Qua uniformering begint het corps in zwarte typisch *Cavies* uniformen met daarop stukken pantser in zilver. Bij het tweede nummer trekken ze een stukje pantser los en komt de kleur rood tevoorschijn. Bij een jazzy uitvoering van 'Man in the Mirror' (die klinkt wel heel goed by the way) gaat het jasje uit en komt er een groen-blauw tuniek tevoorschijn, waarmee ze de show ook eindigen. De mooie decors met grote gezichten zijn vervangen door blauw-rode doeken die er individueel minder mooi uit zien dan de vorige, maar wel beter contrasteren met de uniformen en het groen van

Cavaliers - foto: DCI.org

Cavaliers - foto: DCI.org

het (kunst)gras. Aan het einde van de closer hoor je nog een verwijzing naar de laatste paar maten van de show van het laatste kampioensjaar (2006 alweer) van The Machine. Qua uitvoering sterk verbeterd ten opzichte van enkele weken eerder, maar het programmaconcept en het repertoire is gewoon niet goed genoeg voor een hogere klassering. Komende maanden werk aan de winkel dus daar in Rosemont om niet verder af te glijden en met een beter concept te komen.

Over het concept van het uniform, kun je [hier een filmpje](#) bekijken.

10 The Troopers - Dance With the Devil

Toevallig dat drie van de zes laatst overgebleven 'Founding Fathers' van DCI, Madison Scouts, The Cavaliers en de Troopers, op de laatste drie plaatsen van de Top 12 zijn geëindigd? (de overige drie zijn Blue Stars, Santa Clara Vanguard en de Boston Crusaders) De Troopers zijn sinds een aantal jaar vast te vinden in de top 12 en ook dit jaar weer met een solide 10-de plaats. Aan de show moest ik een beetje wennen, maar als je hem een aantal keer bekijkt, ga je hem steeds meer waarderen. Een beetje duistere show, maar hoe kan dat ook anders met de titel 'Dance With the Devil'. De drum major zier eruit alsof hij zo uit een jaren '70 spaghettiwestern is gestapt.

Het meest positief valt mij de duidelijk leesbare drill op. Het ziet er allemaal heel

uitgebalanceerd uit. De composities op het veld zijn logisch en de figuurontwikkelingen animeren heel organisch. Nadeel daarvan is dat elk foutje hierdoor meer zichtbaar is. Als volgend jaar de accuratesse gefixt kan worden en iedereen secuur zijn/haar grill loopt, dan voorzie ik een stijging naar de bovenste 6 in de klassering.

Het einde is heel sterk, waarbij de duivel, met een rode lightsabre, het aan de stok krijgt met iemand in een traditioneel Troopers uniform. Uiteindelijk weet de Trooper de duivel zijn lightsabre te ontfutselen, die daarna blauw kleurt, en daarmee de duivel doodt en 'het goede' dus overwint. Het publiek gaat helemaal uit zijn dak en terecht. Een zeer indrukwekkende show.

Troopers - foto: DCI.org

Colts - foto: DCL.org

9 Colts - On Fields

De Colts hebben *by far* het meest effectieve uniform van 2024. Het links (voor de kijker rechts) het het uniform voor 1 derde geheel wit en afgezet met een subtiele felrode bies loopt het in de breedte van zwart naar bordeauxrood over en rond de taille aan de voorkant een aantal witte strepen wat meer dynamiek aan het uniform geeft. Een duidelijke visuele keuze die natuurlijk ook voor visuele uitdagingen zorgt. Om een wit of donker effect van het uniform te krijgen moet namelijk iedereen dezelfde richting oplopen en bij bepaalde afstanden is dit bij de hornline niet altijd even makkelijk om zo je *slides* te blijven lopen. De *drill designer* moet daar dus rekening mee houden en dat heeft 'ie gedaan.

Waar gaat de show eigenlijk over? "Het uitgangspunt van deze hele productie is om

velden te creëren waarmee het publiek zich kan identificeren en een herinnering op te roepen," aldus programmadirecteur Don Click. "On Fields' gaat niet alleen over het verbinden met het publiek door middel van de verschillende weides van het leven, maar is ook een eerbetoan aan de marching arts".

Dat blijkt uit de keuze voor oude drum corps klassiekers als Mac Arthur Park, Autumn Leaves, Strawberry Fields Forever en First Circle (hoewel daar de solo's niet helemaal zuiver lopen). Als closer 'Sowing the Seeds of Love' van Tears for Fears. Sterke show met een goede 'crowd response'.

8 Blue Stars - Universal

De Blue Stars bestaan 60 jaar en dat wordt gevierd door naar de sterren te kijken. Op het veld zie je de planeten van ons zonnestelsel, met de aarde midden op de 50. Sommige planeten als taps plat op de grond, andere - zoals Saturnus - ruimtelijk, waarbij de ring gebruikt wordt als podium. De muzikanten dragen blauwe kostuums, met daarop een vlak waarop een deel van de melkweg is geprint. De color guard is gehuld in lichtblauwe en gele tinten en hebben meer een jaren '70 look. De drum major draagt hier een variatie op, maar heeft ook een link naar de color guard uniformen van de Blue Stars uit de jaren '70. Kortom allemaal planeten op het veld en de sterren zijn uiteraard de leden van het corps zelf. Zowel visueel als muzikaal een mooi en kleurrijk geheel. De stijl van de uniformering, de arrangementen en dat in combinatie met de diverse voice overs (onder andere een AI-versie van Joe Biden) doet het eigenlijk een beetje aan Blue Knights uit de jaren 2014-19 denken. Mooie en goede show en solide uitgevoerd.

Blue Stars - foto: DCL.org

Mandarins - foto: DCI.org

7 Mandarins - Vieux Carré

Ook dit corps uit Californie is de laatste jaren een vaste gast in de top 12. Vorig jaar was hun hoogste ranking ooit, want toen behaalden ze zelfs de zesde plaats. Waarschijnlijk met hulp van leden en staff van de burens uit Santa Clara die dat jaar niet meededen. Dat niveau, zowel artistiek als qua niveau haalde deze show niet, maar desondanks toch een zeer entertainende show die zich lijkt af te spelen in New Orleans (...of het Big Rivers Festival in Dordrecht?).

De show begint met 5 grote decors op het veld die typisch New Orleans huizen voorstellen. Heel nonchalant staat daar 1 trompettist een jazzy deuntje te spelen. Zodra hij het hoogtepunt van zijn solo bereikt, klappen muren van de huizen naar bene-

den en komt de hornline er massaal bij. De color guard met felgele vlaggen daaromheen maken die eerste impact compleet. Het corps is gekleed in een kobaltblauw jaren '30 kostuum inclusief een [borsaling-hoed](#).

Verder hoor en zie je een mix van diverse muziekstijlen uit de stad waar door een smeltkroes van culturen uiteindelijk de jazz is ontstaan. Netjes uitgevoerd, maar zoals gezegd minder spectaculair dan 'Sinnerman' van vorig jaar.

Als je meer wilt weten over het design van de show, bekijk en/of beluister dan deze podcast van Marching Roundtable [hier](#).

6 Santa Clara Vanguard - Vagabond

In de vorige editie schreef ik nog over de keuze van de kleuren van het uniform, dat het blauw van de muzikanten niet goed van het veld kwam. Het gras in Lucas Oil is blijkbaar groener, want daar kwam het wél van het veld af. Het corps heeft in de weken naar finale ook een flinke progressie gemaakt, Ook in 2022 moest ik erg wennen aan de Nirvana-show. Het pakte me niet meteen, maar pas later merk je dat die show in je hoofd blijft hangen. Ook dit jaar groeide mijn waardering voor deze show naar mate het seizoen vorderde. Als ik aan het seizoen 2024 denk, dan blijft de melodie (en tekst) van de opening van de show (die ook de rode draad door het programma heen is) in je hoofd galmen: United in Grief van Kendrick Lamar.

Een Vagabond is een persoon die zonder vaste woon of verblijfplaats door het land/de wereld gaat (niet per se een dakloze dus). Op het veld dan ook geen tarps en props of decors. De kleuren rood en blauw werken op dit veld juist heel goed. En je vraagt je de hele show af: waarom hebben de horns allemaal een soort pijlenkoker ala Robin Hood op hun rug? Dat wordt bij de closer duidelijk: de hornline staat in een groot blok verspreid over het veld; de guard

Santa Clara Vanguard - foto: DCI.org

had in het ballad-gedeelte ervoor een groot dansblok [zonder equipment] en die bewegen naar de horns toe en halen uit die koker ineens een grote handvlag [korte pole, maar wel veel vlag] en dat geeft echt een enorm (verrassings)effect aan de muziek.

Muzikaal en visueel goed uitgevoerd en het zit vol met subtiele lagen die waarschijnlijk pas later meer gewaardeerd gaan worden. Helaas niet de directe impact die de show van 2018 had, maar toch was het publiek blij dat ze weer 'on the field' waren na een jaar van afwezigheid. Aan het einde uiteraard de V van cymbals waardoor het publiek nog harder tekeer gaat.

5 Carolina Crown - Promethean

Bij Crown ontspant er zich een waar theaterprogramma en gaat over de mythe van Prometheus. Dat is de titaan die de mensheid hielp door hen het vuur te geven, tegen de wil van Zeus, de oppergod, in. Prometheus stal het vuur uit de hemel en gaf het aan de mensen, waardoor ze konden overleven en vooruitgang konden boeken. Als straf liet Zeus hem aan een rots ketenen, waar een adelaar dagelijks zijn lever kwam opeten, die 's nachts telkens weer aangroeide. Uiteindelijk werd Prometheus bevrijd door Herakles (Hercules). Zijn daad symboliseert rebellie, vooruitgang en de prijs van kennis. En dat is precies wat je ziet gebeuren en dat wordt op een inventieve, creatieve manier ge-

daan. Rechts in het veld staat een grote en hoge prop die een rots voorstelt met daarop het vuur. Verder in het veld een aantal lagere rotsen en in het begin van de show heeft de hornline grijze transparante doeken over hen heen, waardoor ook zij op rotsformaties lijken. De color guard gaat in oranje, goud en zwarte kostuums gekleed en lijken daarmee het vuur dat aan de mensheid wordt gegeven. Qua muziek is het typisch Crown, maar herken je er wel wat stukken uit de 2019 show van Santa Clara Vanguard. Een keurige show, ook goed uitgevoerd en ondanks de kostuumwissels en inventieve props mist het net dat stukje om voor een top-notering in aanmerking te komen. Ook in de top is de concurrentie groot dit jaar.

Carolina Crown - foto: DCI.org

Phantom Regiment - foto: DCI.org

4 Phantom Regiment - Mynd

Waar die 'spark' wel is, is bij Phantom Regiment. Het favoriete corps van announcer Brandt Crocker om aan te kondigen, zo lijkt het, maar zeker ook de favoriet van het publiek. Drum major Keri MacCourt **maakt het publiek al helemaal gek** als ze haar baton uit haar haar haalt en dan moet de show dus nog beginnen.

Qua stijl lijkt het corps uit Illinois de perfecte mix gevonden te hebben tussen traditie en innovatie. Hoewel niet heel vernieuwend voor de 'scene', maar wel voor Phantom is het toch ook herkenbaar Phantom. Daar waar het bijvoorbeeld in 2019 te geforceerd wilde vernieuwen is het nu veel meer in balans. De show is heel gevarieerd en wil alle lagen van de menselijke geest afpellen

om dan in de closer bij een soort oer-instinct te komen zo lijkt het. Zodra de closer begint gaat het publiek al staan en is er een onophoudelijk applaus en gejoel te horen. In de drill zie je een knipoog naar de **Z-pull** van The Cadets en de muziek is opzweepend, met vooral een heel briljante mellophone-partij. Een mooie (voorlopige) conclusie van de weg omhoog die sinds 2019 is ingezet. Benieuwd waar ze volgend jaar gaan eindigen!

Meer info over het uniform vind je [hier](#).

Blue Devils - foto: DCI.org

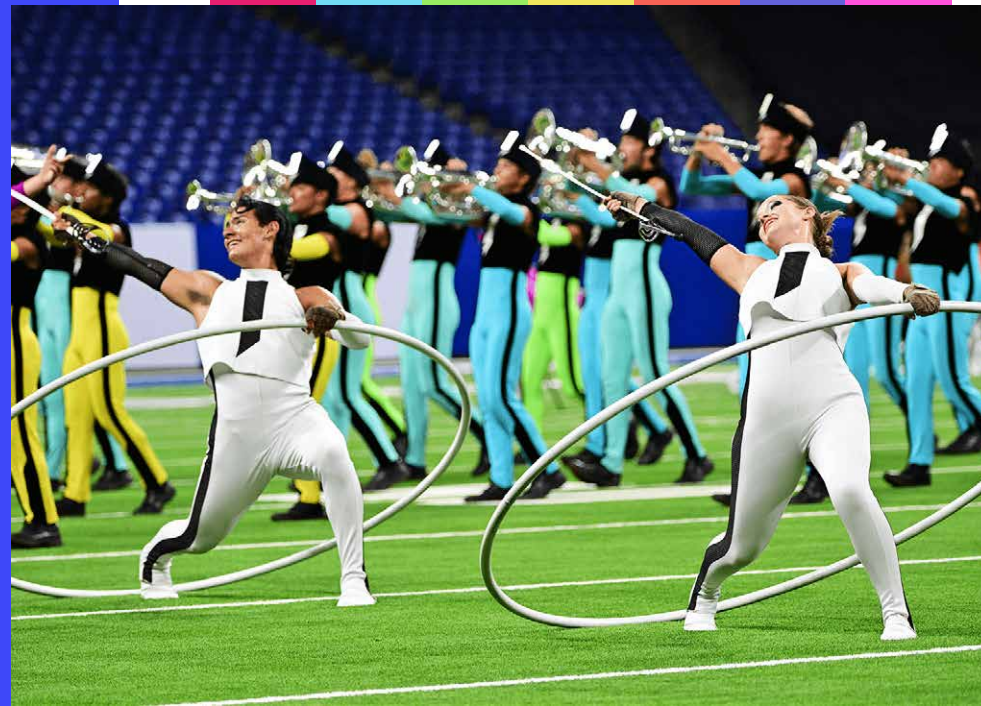
3 Blue Devils - The Romantics

Da's even wennen. Aan het begin van het seizoen leek het nog alsof het weer een seizoen zou worden waarbij de andere corps zouden moeten gaan strijden om de tweede plaats, maar bij de eerste regional bleek al dat het een moeilijker seizoen voor de record kampioen uit Concord Californië zou worden. Maar... we weten ook sinds 2015 dat de kaarten pas echt definitief geschud zijn na finals.

The Romantics is geïnspireerd op de literaire en kunststroming 'De Romantiek', een tijdperk in de eerste helft van de 19de eeuw die gekenmerkt door een nadruk op de natuur, individualiteit, emotie boven rede, vrijheid van vorm, en een verkenning van het onbekende.

Die romantiek is al direct zichtbaar in de stijl van de uniformen en de patronen op de stoffen. De zwarte capes die in het eerste deel van de show gedragen worden zijn zo intens zwart (fluweel), dat ze echt al het licht lijkt te absorberen als het gehele corps back field speelt. Dok de props zijn heel creatief. In eerste instantie zie je 7 schuine grote bruine kasten van verschillende formaten, maar deze klappen op diverse manieren open en kunnen weer op andere manieren gebruikt worden. Het ene moment klappen ze aan weerszijden open en vormen een podium, op weer een andere manier een kast waar personen in staan of waar weer andere elementen uit komen. Het levert steeds weer een nieuwe verrassing op.

Muzikaal is het misschien wat minder verrassend. Het is groots en massaal daar waar je het verwacht. Ingetogen waar je het verwacht. Diverse solo's met reverb en een solo met piccolo-trompetjes. Het is goed en herkenbaar Blue Devils, maar daar waar het visueel heel creatief is, is de muziek dat niet en zijn er eigenlijk geen verrassingen. Misschien dat dat de reden is voor de verrassende klassering, maar aan de andere kant: de concurrentie heeft niet stil gezeten!

Boston Crusaders - foto: DCI.org

2 Boston Crusaders - Glitch

Wie van de (Jong) Juballers die op 26 juli 1982 de Boston Crusaders in ons eigen Dordrecht hebben gezien, zouden toen gedacht hebben dat zoveel jaren later datzelfde corps zou meedingen om de gouden medaille? Ik denk niemand. Het kwaliteitsverschil, zowel artistiek als qua niveau van de leden is immens. De show 'Glitch' is geïnspireerd op Glitch-art, waarbij fouten of misdrukken juist worden versterkt. Als voorbeeld voor het design team werd het verhaal van 'Rudolph the Rednosed Reindeer' gekozen, volgens dit artikel op DCI.org, waarbij iets wat wordt gezien als een gebrek wordt omgezet naar iets

Boston Crusaders - foto: DCI.org

positiefs. Bij Rudolph is dat die gloeiende rode neus, en hij voelde zich daar onzeker over, verdrietig, en werd erom gepest. Uiteindelijk blijkt deze unieke waargenomen imperfectie een deugdzame eigenschap te zijn.

De Glitch is aan het begin van de show al te horen waar een vooraf opgenomen (of misschien wel AI) aankondiging van Brandt Crocker een beetje verknipt en met haperingen te horen is.

Over het uniform en de stijl van de drill en muziek heb ik het de vorige keer al gehad: Als je drie jaar op een onbewoond eiland hebt gezeten en je komt na al die jaren weer terug en je ziet dit voor het eerst denk je dat je naar Carolina Crown aan het kijken bent.

Als je dat even uitschakelt is het gewoon een goede show die goed in elkaar steekt, maar waarbij wel 1 designkeuze nadelig werkt en dat zijn de gekleurde broeken. Het idee opzicht snap ik en is ook goed, maar er had net even wat beter nagedacht moeten

worden over de kleuren. Er zitten relatief veel rood- en paarstinten in met een vergelijkbare toonwaarde en blauw en paratinten die te dicht bij het groen van het gras komen en dan een aantal lichtere kleuren die weer teveel contrasteren met het gras, ten opzichte van die andere kleuren (snap je het nog?). Op papier werken alle 'dots' van de drill heel goed, maar door de kleuren van de broeken werkt het op een aantal momenten storend. Je zou ook kunnen zeggen dat dat juist bij het thema past. En aan de andere kant: als ze allemaal dezelfde broeken aan gehad zouden hebben dan zou het minder bijzonder en minder innovatief zijn en daardoor wellicht niet zo hoog hebben gescoord.

Visueel minder clean uitgevoerd en dat wordt versterkt door de broeken. Muzikaal is het echter wel heel sterk en in de closer kunnen de ware BAC-fans het bekende 'Conquest'-thema horen (die ze toen in 1982 ook speelden).

Bluecoats - foto: DCI.org

1 Bluecoats - Change is Everything

Over het idee achter deze show heeft u al in de vorige editie kunnen lezen. Ook deze show is een publiekslieveling. Naast dat het voor veel mensen 'verfrissend' is als er een keer een ander corps dan de Blue Devils gaan winnen (denk recentelijk aan 2013, 2016 en 2018). Sinds 2010 toen Bluecoats de ambitie heeft uitgesproken om een vaste waarde te worden in de top 3 hebben ze stapsgewijs een grote artistieke ontwikkeling doorgemaakt en dit ook gekoppeld aan kwaliteit, maar daarmee de toeganke-

Bluecoats met de trofee - foto: DCI.org

ALL-AGE

Deze wereldkampioenschappen waren ook de eerste waarbij de All-Age (voorheen DCA) kampioenschappen waren. De reden waarom DCA en DCI zijn gaan samenwerken was ook direct zichtbaar: er zijn niet veel corpsen over die aan deze competitie meedoen. Slechts 13 voor zo'n groot land als de Verenigde Staten. En dan zijn die dertien ook nog eens verdeeld over 3 klassen: de A-Class, de Open Class en de World Class.

A-Class

DCI was gelukkig niet zo flauw als wat ze vroeger bij DCE wel zouden doen: alleen de eerste 12 (van de 13) mogen meedoen met de finals. De A-Class heeft vier deelnemers en op de vierde plaats eindigden

lijkheid voor het publiek niet uit het oog te verliezen. Qua herkenbaarheid is deze show misschien iets minder toegankelijk als je denkt aan 'bekende liedjes', maar de show is dusdanig overweldigend en gevarieerd en elk detail klopt en draagt bij aan het grote geheel. De show is daarnaast zowel muzikaal als visueel goed te volgen en zit logisch en knap in elkaar. Resultaat: de hegemonie van de succesvolle corps uit Californië is voor het eerst sinds 2016 doorbroken en wel door het corps dat dat in 2016 ook al deed. Een zeer sterke en energieke show en de leden die er geen enkel moment twijfel over lieten ontstaan: hier lopen de 2024 DCI World Champions!

de **Columbus Saints**. Die vierde plaats was volledig terecht, want het lijkt een corps dat nog in ontwikkeling is. Nu is het ook lastig om met 6 toeters en 8 field drums en even zoveel aan pit zo'n groot stadion als het Lucas Oil te vullen met geluid.

New York Skyliners - op de derde plaats - is ook geen groot corps, maar is al een heel stuk aangenamer om naar te luisteren en te kijken en weten creatiever om te gaan met het compenseren van het kleinere ledenaantal.

Bij de **Sunrisers** - tweede plaats - lijkt het uniform een beetje op dat van Jubal begin jaren 2000 en klinken de drums een beetje als in de jaren '80. Leuke show verder, klinkt bij de hornline hier en daar wat fragiel.

En daarmee werden de **Govenaires** All Age A-Class kampioen met een Woodstock-show. Qua design en uniformering heeft het wat weg van The Company (maar dan wel minder strak uitgevoerd).

Open Class

In de Open Class ook vier deelnemers.

Daar eindigde op de vierde plaats **Fusion Core** en als de openingsset wordt neergezet, heb je bij de aankleding al het idee dat je naar een DCI show zit te kijken. Zodra de eerste noten klinken is dat effect echter weg. Het concept is goed en je merkt dat de designers bepaalde ambities hebben, maar de uitvoering blijft nog wat achter.

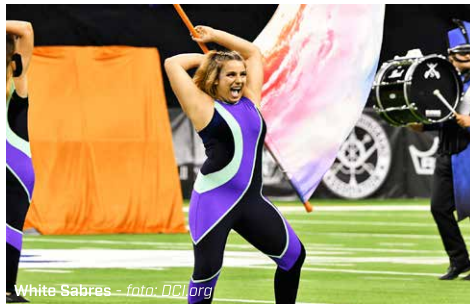
Rouges Hollow Regiment behaalde de derde plaats met het programma "27" en gaat uiteraard over bekende artiesten die niet ouder dan 27 zijn geworden. Het corps is een stuk groter dan het vorige en dat maakt het meteen een stuk minder fragiel. Nog niet altijd overal even zuiver (verre van

Fusion Core - foto: DCI.org

Rodriguez Hollow Regiment - foto: DCI.org

White Sabres - foto: DCI.org

Cincinnati Tradition - foto: DCI.org

dat zelfs], maar een veel meer entertainende show dan tot nu toe.

Op de tweede plaats vinden we de **White Sabres** en die leggen al meer kwaliteit op het veld. Een leuke show over planeten en het noorderlicht. Aan het einde slaat de vermoeidheid wat toe, maar *over all* een hele nette show.

Weer een stap beter - en daarmee de terechte winnaar van de Open Class, is **Cincinnati Tradition** met hun show 'From a Stone' met als rode draad de voor (oud-) Juballers herkenbare 'In The Stone'. Een zowel muzikaal als visueel aantrekkelijke show met meer gelaagdheid dan dat we tot nu toe hebben gezien. Een gouden plak en de kampioensvlag voor het corps uit Cincinnati.

World Class

Als u heeft meegeteld, dan weet u dat er in de World Class vijf deelnemers zijn.

De **Connecticut Hurricanes** behaalden met hun duistere show "The Angel of Vengeance" de vijfde plaats. Muzikaal al een stuk beter dan de voorgaande corps, visueel wel hier en daar een misser. Qua stijl doet het een beetje denken aan Troopers.

Atlanta CV zijn we met Jubal al enkele malen tegengekomen tijdens de laatste paar USA Tours, bij de Regional in Atlanta. Sindsdien is er aan de kwaliteit van het corps wel flink gewerkt, want het klinkt veel indrukwekkender dan toen. Qua uniformering is het wat minder smaakvol, maar van een afstand is het wel ok. Prima uitvoering en daardoor een welverdiende vierde plaats.

Connecticut Hurricanes - foto: DCI.org

Atlanta CV - foto: DCI.org

Bushwackers - foto: DCI.org

Hawthorne Caballeros - foto: DCI.org

De bronzen medaille gaat naar de **Bushwackers**. Leden die de Jubal USA-tour van 2002 hebben meegemaakt, kunnen hen nog herinneren van de DCA contest waar we hen toen tegenkwamen, Het klinkt nu een stuk beter dan toen. Ook hier een bijzonder uniform dat van een afstand beter werkt dan van dichtbij.

Het verschil met de nummer twee, de **Hawthorne Caballeros** is groot. Het corps uit New Jersey is echt een flink stuk beter dan de nummer 3. We herkennen de hoeden van de Caballeros en de zwarte broek, maar de witte bloes waarmee de meesten het corps mee associëren is vervangen door een oranje (!) top met een aantal witte diagonale strepen aan de voorkant. Het programma heeft 'Different Strings' en we zien enkele grote witte contrabassen (de strijkinstrumenten, niet die ouderwetse tuba's) in het veld en op een podium, waar dan weer heel groot zo'n contrabas is geschilderd, zit een mevrouw die er - zo lijkt het - niet zo heel veel zin in heeft, te spelen op een grote witte elektrische cello. De show zit veel complexer in elkaar en de drill is ook vooral veel sneller dan wat we tot nu toe hebben gezien. Een zilveren plak voor het corps uit New Jersey.

De gouden plak gaat - zoals gewoonlijk de laatste jaren - naar de **Reading Buccaneers**. De show "Hat Trick: The Art of Three" lijkt alsof je The Company zou mixen met de Blue Devils. Qua formaat en qua inhoud en kwaliteit doet het corps niet onder voor world class corps. Grappig detail: waar de meeste corps enkele jaren geleden nog met een shake het veld opkwamen om die dan halverwege de show af te zetten, doen de

Reading Buccaneers - foto: DCI.org

Buccaneers dit andersom: aan het einde van de show doen ze een shake op die doet denken aan die van The Company en hun Four Seasons show. Terechte winnaars!

Ik ben benieuwd wat deze samenwerking van DCA en DCI in de toekomst gaat brengen en de ontwikkeling van *all-age* corps stimuleert. Het zal voor de corps wennen geweest zijn als het normale hoogtepunt van het jaar in september ligt en nu in augustus. Een maand eerder dus. Ik ben ook benieuwd hoe de *ranking* zou zijn als ook de *all-age* corps mee mogen doen aan de prelims. Voor dit jaar nog te vroeg en volgend jaar wellicht ook nog, maar het kan een stimulerend effect hebben in de toekomst.

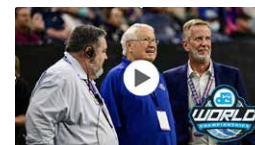

Reading Buccaneers met de trofee - foto: DCI.org

Brandt!

Niet iedereen weet hoe hij heet, maar zijn stem herkennen we uit duizenden: **Brandt Crocker**, oftewel "The Voice of DCI". Die stem is al sinds de beginjaren van DCI te horen en ik weet zelf nog hoe ik kippenvel over mijn hele lijf kreeg toen in 2002 bij een contest in **Murfreesboro** Jubal werd aangekondigd en dat terwijl de gevoelsstemperatuur in het stadion toen rond de 50 graden (Celsius) lag...

Crocker - in 2010 geïnduceerd in de DCI Hall of Fame - ontving dit jaar de **DCI Legacy Impact Award**, omdat hij met zijn karakteristieke stemgeluid en zijn manier van aankondigen onlosmakelijk verbonden is met DCI en dat al sinds 1972!

Drum Carr

In de vorige editie schreef ik over Eric Carr van EMC productions. Hij heeft onlangs een video over **zijn top 20** geplaatst, waarbij hij ook *All-Age* corps meeneemt in zijn lijst. Bekijk het filmpje hier: Daarnaast plaatste hij onlangs een video met 'merkwaaardige drum-gadgets', zoals een soort beugel die je op je snare (of drum-pad) kunt plaatsen om ervoor te zorgen dat je je trommelstokken recht naar beneden slaat. Of een 'handig' ding om sneller je drumvellen los en vast te maken. In praktijk bleek dit enorm tegen te vallen. In een demonstratie later in deze video laat hij - onbewust - zien dat hij zo'n 'drum-bracelet' wel zou kunnen gebruiken, want helemaal recht slaat hij niet...

Wat is drum corps?

Misschien heb je zelf wel eens op een verjaardag of aan vrienden proberen uit te leggen wat je in het weekend doet en dat dat toch echt ook een sport is. Dit seizoen hebben journalisten van de New York Times mee mogen kijken bij de Bluecoats en hebben [dit interessante artikel](#) geschreven. Het is een mooi vormgegeven zogenoemde 'long read', maar geeft een mooi inzicht in hoe een drum corps seizoen is opgebouwd en wat je daar zowel fysiek als mentaal voor nodig hebt. "Een eenmaal opgevoerde show van twaalf minuten kan zomaar eeuwig duren." luidt de titel in de New York Times.

Mooi artikel om deze aflevering van Drum Corps in de Media mee af te sluiten. ⚡

Opknapbeurt JMC

In december 2023 was Jubal aanwezig op de Beursvloer. Dit initiatief wordt georganiseerd door *Stichting Maatschappelijk Betrokken Ondernemen in Dordrecht*. Op de Beursvloer is het de bedoeling dat maatschappelijke organisaties een “match” maken met bedrijven uit Dordrecht en omstreken. De bedoeling van een “match” is dat een bedrijf bijvoorbeeld een workshop geeft of kantoormeubilair ter beschikking stelt aan de maatschappelijke organisatie en dat de maatschappelijke organisatie hiervoor iets terugdoet naar het bedrijf. Op deze manier kunnen relaties ontstaan die verder gaan dan die ene “match”.

Zo'n relatie heeft Jubal nu ook met **Drechtwerk**, niet geheel onbekend(terrein) natuurlijk als we naar het verleden kijken. De match betrof, in dit geval, één dag snoei- en maaiwerk rondom het JMC in ruil voor een drumclinic. Inmiddels heeft Drechtwerk haar deel van de match in het begin van het voorjaar uitgevoerd en hebben wij de drumclinic niet veel later in april gegeven in het JMC. Dit was het startschot van een verdere samenwerking waarbij Drechtwerk het “grote

werk” verricht voor onderhoud rondom het JMC. Maar... voordat Drechtwerk het reguliere onderhoud kon uitvoeren moesten wij natuurlijk zelf ook wat doen. Na diverse jaren van verschillende shows waarbij allerlei verschillende props gebruikt zijn, waren die props toch na één of meerdere jaren gebruik geparkeerd op ons terrein. Dit leidde helaas niet tot hergebruik van de props, maar trok het alleen maar meer rommel aan.

Daarom hebben we drie augustus een opruimdag in- en rondom het JMC georganiseerd waar met veel enthousiasme door een kleine groep leden heel veel werk is verzet! Nogmaals dank aan alle leden die hebben geholpen! Uiteindelijk hebben we een 10m³ container met groenafval vol gemaakt en een 10m³ met grofvuil. Dat laat nog maar eens zien dat wij in de jaren aardig goed zijn geworden in verzamelen.

Uiteraard hebben we materialen met waarde (lees oud-ijzer) apart gezet en hebben we dat apart afgevoerd om die keiharde knaken zelf binnen te halen. In september is Drechtwerk voor ronde twee geweest, - waarmee we dus een vervolg geven aan het terrein rondom het JMC om toonbaar en beheersbaar te maken in onderhoud. Denk hierbij aan struiken en ander goed onderhoudbaar groen. Wellicht hierover meer in een volgende Flitsen! ⚡

Financiële acties

HK organiseert:

Vlaams stoofvlees- friet diner

Financiële actie voor een bijdrage in de Jong Jubal bus kosten naar VLAMO (België)

ZATERDAG 5 OKTOBER

Aanvang 18:00 in het JMC

Hans Kloppert kookte deze zomer voor het Blue Devils team tijdens hun tour door Amerika en staat op de eerste zaterdag in oktober in de keuken van het JMC! Hij organiseert **een tweegangendiner** om geld in te zamelen **voor de busrit naar de VLAMO** in België. Iedereen is welkom: leden, alumni, ouders, grootouders, familie en vrienden. Het diner kost €12,50 per persoon, en voor kinderen tot 10 jaar is er een speciaal kindermenu voor €7,50. Extra drankjes en koffie zijn aan de bar verkrijgbaar. Aanmelden kan tot 29 september via [dit online formulier](#). Na inschrijving ontvang je een betaalverzoek.

grote clubactie

Grote Clubactie

21 september t/m 4 november

Met het concept ben je wellicht al bekend van vorige jaren: een lot kost € 3,- waarvan € 2,40 naar Jubal gaat. Dat is natuurlijk op zichzelf al een top-actie, maar vervolgens maak jij ook nog eens kans op te gekke prijzen!

Het doel van de actie? Het volledig kunnen dekken van de buskosten om met **Jong Jubal in 2025 naar Rastede** te reizen voor deelname aan de Rasteder Musiktage.

Doe je mee?! Koop je loten via jouw favoriete (Jong) Juballer, simpelweg door naar onze actiepagina te gaan van de Grote Clubactie.

EVEN VOORSTELLEN:

In alle geledingen zijn er nieuwe leden bijgekomen. In de vorige editie stelden we al vier van de zes nieuwe leden bij de color guard voor en in deze editie dus de laatste twee:

Door David Dosse & Peter Franken

Aevy Meeldijk

De 10-jarige Aevy woont in Dordrecht, de stad waar ze geboren en getogen is. Toen ze op Koningsdag een kijkje kwam nemen bij de vereniging was ze zo enthousiast dat ze lid werd. Later ontdekte ze dat haar moeder en oom vroeger ook lid waren geweest van Jong Jubal.

Tot nu toe heeft Aevy vooral genoten van het Jong Jubal-kamp. Ze vond het heerlijk om even weg te zijn van school en haar ouders, en vooral om tijd door te brengen met haar vrienden. Ze kijkt ook vol spanning uit naar de Europese kampioenschappen die binnenkort plaatsvinden.

Een van de prestaties waar Aevy het meest trots op is, is dat ze heeft geleerd om met een vlag te tossen en deze ook weer op te vangen. Dit is een vaardigheid die veel oefening vereist en waar ze veel volharding uit haalt.

“De Finals vind ik wel spannend!”

Nora van den Boogaard

“Ik wil graag nóg beter worden in wat ik nu al kan.”

Hoi, ik ben Nora en ik ben 9 jaar oud. Ik woon in Dordrecht. Bij Jong Jubal doe ik de vlaggen en tot nu toe vind ik dat super leuk. Via een vriendin ben ik bij Jong Jubal gekomen. Ze had me het aangeraden en ik vond het leuk, dus ging ik meedoen. Tot nu toe vind ik de show het leukste wat we hebben gedaan. Later hoop ik wel wat meer te durven, zoals de vlag hoog gooien en dan weer op te vangen. Ik kijk er nu naar uit om veel te leren en beter te worden in wat ik nu al kan.

Het Jong Jubal-seizoen 2024 tot nu toe

The road to El Dorado

Door Laura van Schelt en Peter Franken.

Vrijwel direct na de vakantie stond het eerste optreden al op de agenda, namelijk de heropening van de molen 'Kyck over den Dyck' aan de Noordendijk in Dordrecht. Dit monument werd de afgelopen maanden gerestaureerd en op deze zonnige zaterdag was de feestelijke heropening.

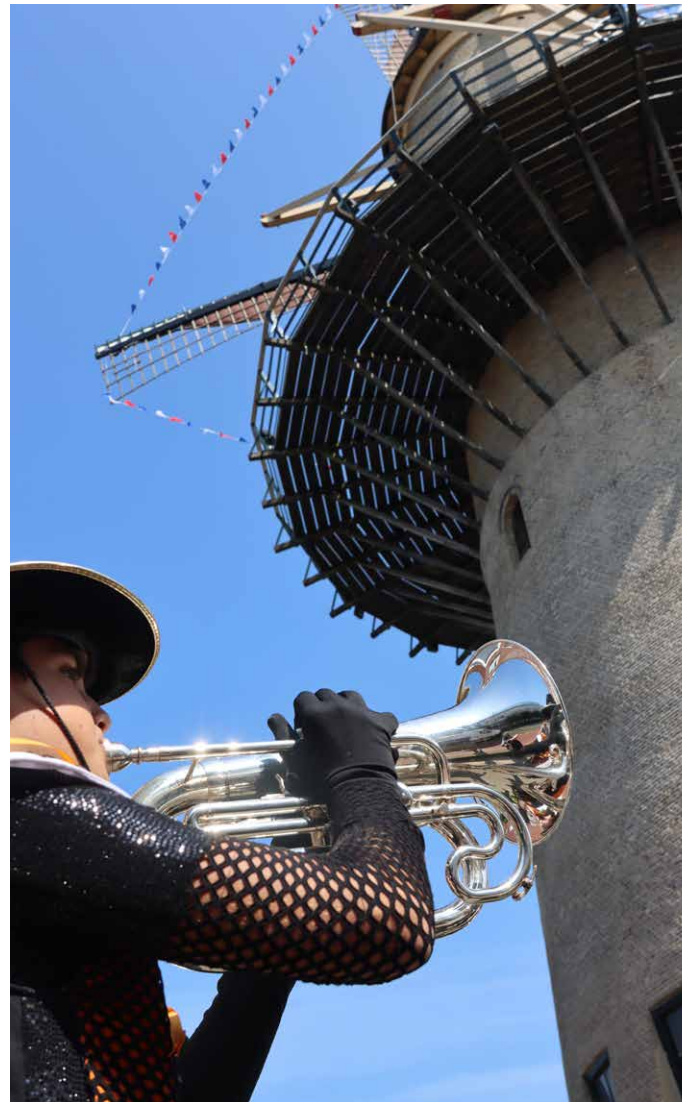
Enkele weken later gingen we naar Hellevoetsluis om daar deel te nemen aan een lampionnoptocht. In tegenstelling tot die van Koningsdag eerder dit jaar, was het nu wél donker... (PF)

31/08/2024 | HEROPENING **KYCK OVER DEN DYCK**

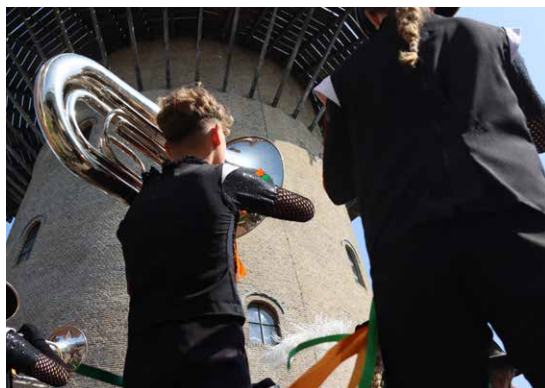
Heropening

Op zaterdag 31 augustus mocht Jong Jubal de gerenoveerde molen Kyck Over Den Dyck heropenen. Na een tromgeroffel van een paar trommelaars kon het feestje van start gaan. Valéro en Uptown Funk konden daar natuurlijk niet bij ontbreken. Na alle plechtigheden kregen we een bekertje drinken en zat het optreden er al weer op. [Lvs]

 [Bekijk alle foto's van Jong Jubal tijdens Dordt in Stoom hier op Flickr.](#)

14/09/2024 | HELLEVOETSLUIS

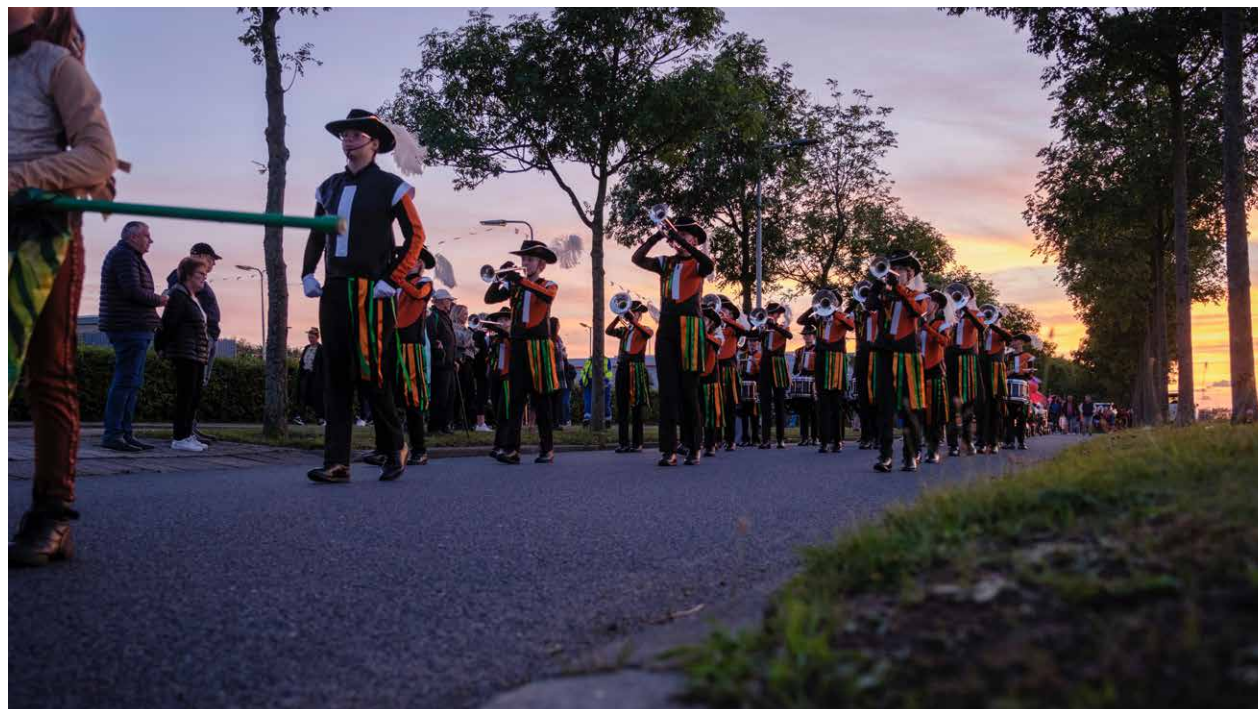
Lampie On

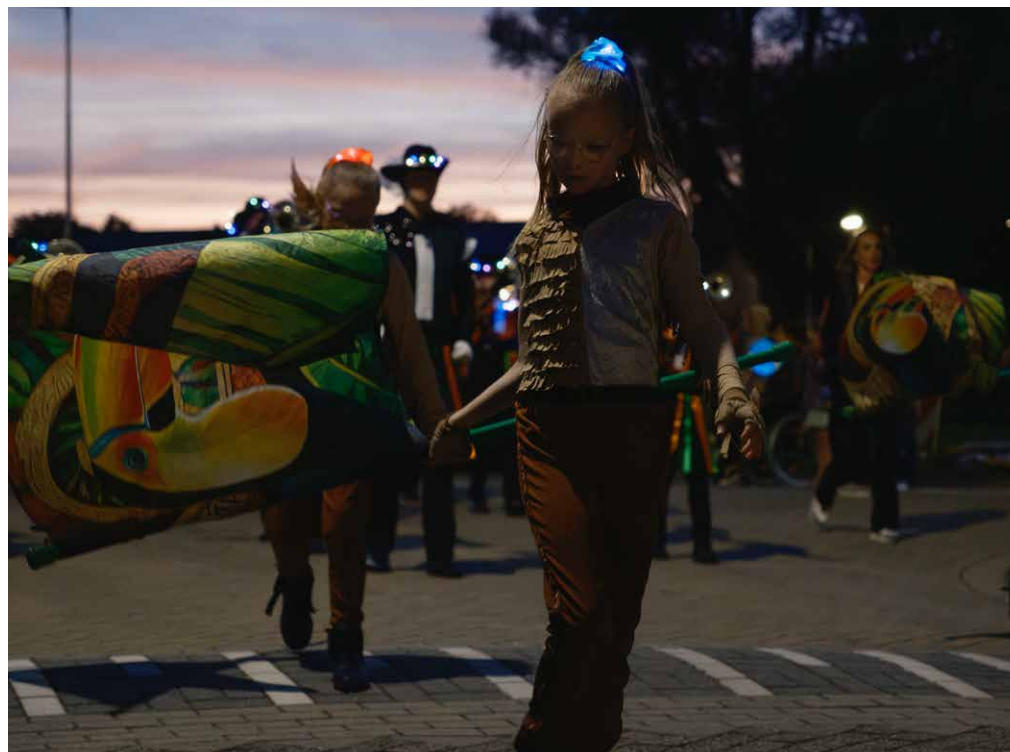
Op zaterdagavond vertrok de bus met Jong Juballers richting Hellevoetsluis voor een grote lampionnenoptocht. Bij aankomst bleek de organisatie niet voorbereid op zo'n grote groep, dus werd er ter plekke geïmproviseerd om iedereen te laten omkleden.

Ondertussen werden de hoeden en instrumenten versierd met elektrische lampjes, die - zodra het donker werd, zouden worden aangezet om de optocht nog feestelijker te maken.

De optocht startte vol enthousiasme, met stevige muziek en een flink tempo. De afstand bleek echter groter dan normaal, waardoor de vermoeidheid vlak voor de welkome pauze toesloeg. Na deze pauze - die slechts het middenpunt van de route markeerde - hervatten we de parade met hernieuwde energie. Inmiddels was het donker, wat de sfeer ten goede kwam. Het publiek, vaak feestelijk gekleed, reageerde enthousiast op nummers als "Valero" en "Uptown Funk."

Moe maar voldaan keerden we om half elf(!) huiswaarts... [PF]

 [Bekijk alle foto's van Jong Jubal tijdens de lampionnenoptocht in Hellevoetsluis hier op Flickr.](#)

21/09/2024 | JEUGDCORSO - SINT JANSKLOOSTER

Enthousiast publiek

Zaterdagochtend om 07:00 ging nu eens niet de wekker, want: géén repetitie! We gingen namelijk vroeg in de middag naar Sint Jansklooster om daar het **jeugdcorso** muzikaal te omlijsten.

De temperaturen waren zomers, de afstanden (van de parade althans, niet de busreis) waren niet groot, maar desondanks duurde de parade best nog wel lang. Maar het publiek werd flink vermaakt met de Spaanse klanken van Valéro en het voor jong en oud herkenbare Uptown Funk. Het publiek reageerde heel enthousiast en dat maakte het performen dan ook weer enthousiaster.

We moesten eigenlijk 2 rondjes lopen, maar de eerste duurde al zo lang dat de busschauffeur in de problemen zou komen, want die moest om 20:00 in Dordrecht weer een nieuwe klant vervoeren. Geen tweede ronde dus, maar op tijd weer in Dordrecht. (PF)

 [Bekijk alle foto's van Jong Jubal tijdens het Jeugdcorso in Sint Jansklooster hier op Flickr.](#)

JONG JUBAL RUBBISH

Peer '24

_GEZOCHT: REDACTEURS M/V

REDACTEURS/REPORTERS M/V

Kom jij het enthousiaste team van de Jubal Flitsen versterken?

Wij zijn op zoek naar **redacteurs** en/of **reporters** om ons team te versterken. We zijn daarbij op zoek naar zowel spelende leden als andere leden of mensen van buitenaf, om zodoende de club van meerdere kanten (kritisch) te kunnen belichten. Niet alleen in woord, maar ook in beeld (foto/video/grafisch).

Meld je aan via flitsen@jubal.org

Journalistieke opleiding, ervaring als journalist voor Omroep Zeeland, RTV-Dordt, de sportredactie van Rotterdamsche Courant of als nieuwslezer bij RTL niet vereist, maar wel een pré ;-]

www.jubal.org/vacatures

Big Band News

door Ruud Saly

En in een oogwenk was de zomervakantie voorbij. Half augustus begonnen we alweer met repeteren voor het volgende optreden: Festival Voorstraat Noord. Traditioneel openen we ook dit jaar dit festival. Dus was het tijd alle nummers door te nemen. Omdat onze dirigent de laatste twee weken van augustus vakantie had, repeteerden we met Ron Wassink als gastdirigent. Twee fijne avonden waar we weer allerlei nieuwe dingen en inzichten hebben geleerd. Altijd fijn om zo nu en dan met een gastdirigent te werken! De eerste twee weken van september repeteerden we weer met Daan, zodat we zo goed mogelijk voor de dag komen op 14 september.

Zaterdag 14 september was het dan weer zo ver. Alles en iedereen was er klaar voor, samen met drie gasten ter vervanging van enkele leden: Sonja, Barry en Maarten. Alle drie ook met één of meer solo's, dus we waren dankbaar dat zij dit wilden doen. Op het laatste moment bleek ook onze altsaxofonist niet te kunnen; zijn vlucht vanuit Houston was gecancelld. Zijn solo werd op het laatste moment overgenomen door Daan, onze dirigent!

En wat was het weer een optreden! Voor de Augustijnenkerk op de Voorstraat speelden we de keien uit de straat. Met een flinke hoeveelheid publiek. Swingend met allerlei solo's en natuurlijk de geweldige zang van Jim en Gerard. We hebben Dordrecht weer laten zien en horen wat we kunnen!

Helaas was dit voorlopig weer het laatste optreden van dit jaar. Het is droevig gesteld met optredens. Iets wat de hele muziekwereld ervaart. Gelukkig hebben vooralsnog wel een optreden met de JDs Jingle Bells band op vrijdag 13 december bij de Santarun. Maar ook de kerstperiode is niet meer wat het is geweest qua optredens.

Om deze reden hebben we de afgelopen maanden eens goed nagedacht en gesproken met andere muziekverenigingen. Misschien moeten we zelf optredens en concerten gaan initiëren. Volgend jaar gaan we dat zelfs twee keer realiseren! Bedoeling is niet met dezelfde soort muziek samen te werken, maar juist met andere soorten. Kruisbestuiving zo je wil, maar in ieder geval om mensen kennis te laten maken met elkaars manier van muziekmaken. We kunnen nu al aankondigen dat we maart 2025 een concert organiseren samen met een Gospelkoor uit Ridderkerk!

En om het nog mooier te maken: in het najaar (oktober) organiseren we een concert samen een gemengd koor uit Barendrecht! Tijdens beide concerten gaan we ook enkele nummers samen doen! Mooi toch! Zodra de datums bekend zijn, zullen we die publiceren via website en social media. Zet het dan gelijk in je agenda, want dat wordt echt spectaculair! En er zijn nog heel veel soorten muziek- en koorverenigingen in en rond Dordrecht, waar we iets mee samen kunnen doen! Op deze manier proberen we onze eigen toekomst positief te maken en te houden. Heb jij nog ideeën? Laat het ons weten!

Tot slot: we zijn nog steeds op zoek naar nieuwe leden en dan vooral trombonisten en saxofonisten. Heb jij zin om swingende, moderne Bigband muziek te maken (of weet je iemand anders), kom eens kijken en luisteren op donderdagavond. We repeteren in het JMC van kwart voor acht tot kwart over tien met daarna altijd een gezellige derde ronde bij en aan de bar! Je bent van harte welkom!

Ruud Saly,
Voorzitter 🍷

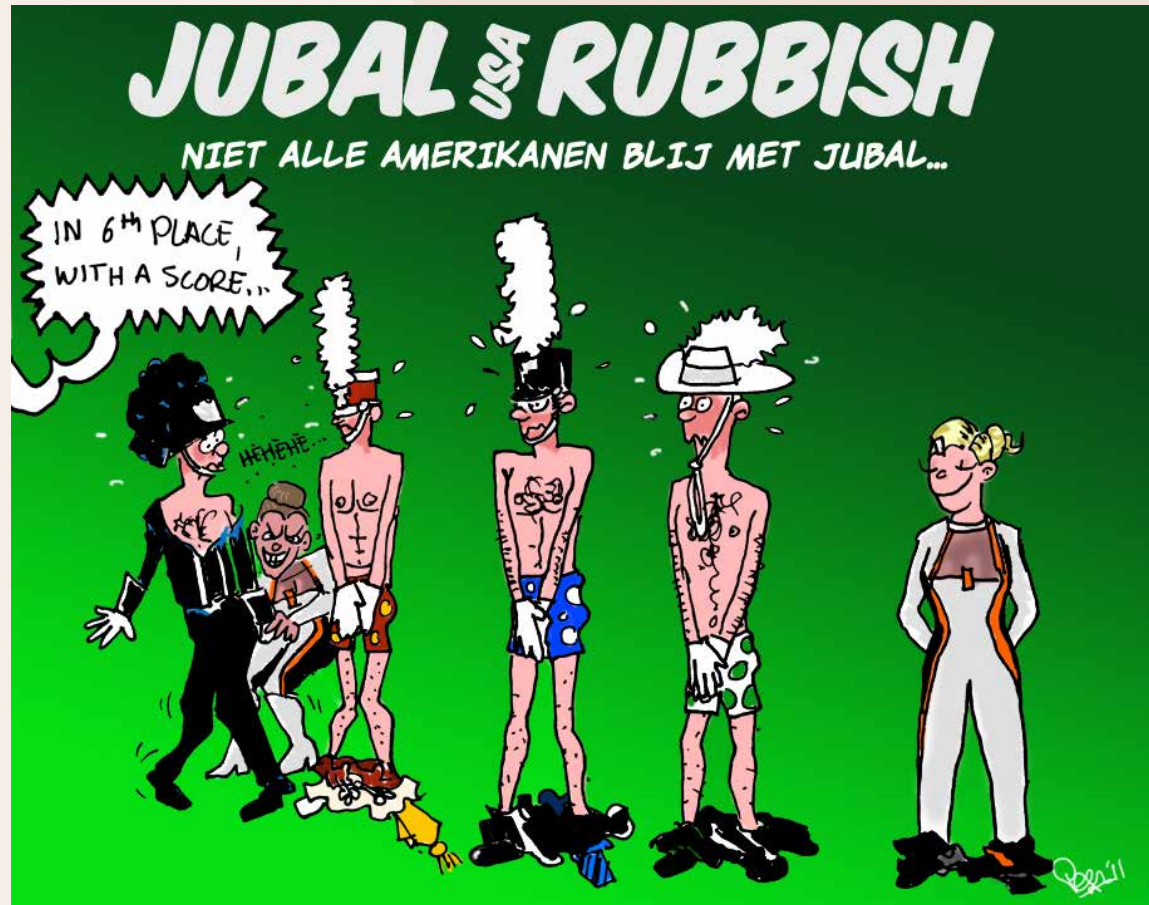
AUGUSTIJNENKERK

Veit den Ouden Doasch:

Herinnert u zich deze nog, nog, nog?

In 2011 ging Jubal - in het jaar van het honderdjarige jubileum - voor de derde keer naar de USA. Met de show 'Back To The Future' (die uiteraard geen enkel element van de bekende film bevatte) maakte Jubal furore op de Amerikaanse velden. De show begon in het verleden om vervolgens via het heden (van 2011 dan) naar de toekomst te gaan. In die show speelde er 1 guardlid in een futuristisch uniform als een soort Tinkebell om 'de toekomst' te bewerkstelligen. Halverwege kwam ze het podium van Drum Major Ciska Trouw op om haar te 'strippen' en vervolgens kwam Ciska in een futuristisch uniform tevoorschijn. Dit maakte indruk bij het Amerikaanse publiek en was een thema voor een running gag tijdens de USA-Tour, zoals in deze op de speciale USA-Tour-website geplaatste Rubbishes. ⚡

 Bekijk de 2011 Semi Finals Performance van Jubal hier op YouTube.

Vogelaar

column

Wie kent het fenomeen ‘vogelaar’ niet. Het is iemand die naar vogels kijken als hobby heeft. Net als een Juballer muziek beoefent.

Vroeger had je ook *Vogelaarswijken*. Dat waren wijken die op achterstand stonden en vervolgens via subsidiërende aanpak tot betere wijken werden omgetoverd. Dit is niet genoemd naar de bekende vogelaar, maar naar de toenmalig *minister Vogelaar*, helaas ons inmiddels ontvallen.

Maar er zijn nog meer termen te bedenken die een direct gevolg zijn van het begrip Vogelaar. Wat te denken van de Vogelaarsweg in Dordrecht. Waarom is die weg zo genoemd? Nou, aan deze weg zit een dierenvoederfabriek. Snapt u de link?

Nu moeten we even terug bij Jubal naar rond 2015. Toen was er een gemeenteraadsbijeenkomst in het Stadskantoor, waar onder andere de huisvesting in de meeste brede zin van Jubal aan bod kwam. De

Gemeente heeft Jubal altijd hoog staan en een warm hart toegedragen. Wij kregen immers in het verleden al de bekende poster “Dit is Dordrecht, wij hebben Jubal!”. Uitmuntend bedacht en een prachtige poster.

Aan de orde kwam de huisvesting van Jubal en als ik me goed herinner was de aanleiding de buiten repetitielokatie. Wat ik nog nooit had meegemaakt was dat op die avond de gemeenteraad, van welke kleur partij dan ook, unaniem besloot dat professionele huisvesting van Jubal, zowel binnen als buiten, een vanzelfsprekendheid is. 39 stemmen vóór en 0 tegen. Mooi, in de pocket, die onthouden we ons leven lang.

Nu doet zich het feit voor dat er in de laatste 20 jaar wel het nodige is veranderd. Jubal begon in het huidige gebouw met alleen maar scholen en gymzalen in de omgeving. Een walhalla voor Jubal. Een gymzaal

naast het clubhuis voor de guard en een grote ruimte tegenover het clubhuis voor de gezamenlijke en deel repetities. Een ongekende luxe destijds. Nu wilt het geval dat er in de huidige situatie het nodige is veranderd. Er staan alleen nog maar huizen rondom het JMC. Ik vergelijk het een beetje met onze vrienden uit Hilversum, Beatrix, die aan de Nieuweg ook in een woonwijk resideert.

Daarnaast is door meer op je eigen gebouw aangewezen te zijn de kantine/sociëteit ook in beslag te zijn genomen, zodat een gezellig potje drinken heel snel ongezellig wordt. Dus tijd voor een evaluatie van de laatste 20 jaar. Stil zitten is immers achteruitgang.

Dit punt is op te pakken en wordt ook gedaan. Echter zowel binnen als rondom het pand mag (lees MOET) er wel iets gedaan worden. Het is op dit moment geen visitekaart-

je. Kortom hoog tijd voor een huisvestingsteam (verhuur en beheer) en een strak onderhoudsteam die buiten/ binnen aan de slag gaat. Ik noem maar de plantengroei, oneven stoeptegels en de fietsenstalling. Dit laatste is zo te regelen d.m.v. nieuwe platen op het dak. Wie gaat zich melden??? Ouders??? Gepensioneerden??? Kom op! Handen uit de mouwen en er tegen aan.

Ik heb inmiddels wel begrepen dat hier een aanvang mee is gemaakt. TOP!! En nu ook vasthouden dat het een goed aanzien gaat worden, en...blijft.

Dan de buitenlocatie. De heren van Rijkswaterstaat (Domeinen) hadden het lumineuze plan het Duivelseiland te gaan benutten voor de renovatie van de van Brienoordbrug. Weg Jubal.

Echter deze renovatie is nu weer jaren vooruit geschoven. Nou, dan is er weer een mogelijkheid zou je denken. Maar nee, je komt niet zomaar door de betonnen muur van de rijksambtenaren heen. Dus op zoek naar een andere locatie.

De Gemeente denkt zeer met Jubal mee, echter het blijkt nogal eens dat de ambtenaren die met dit soort dossiers te maken hebben bij voorkeur niet uit Dordrecht komen. Om zo een eventuele emotionele binding te voorkomen. Dus vraag 1 die ik altijd stel bij een dergelijke ambtenaar (voor dat er uitermate bijzonder antwoorden komen) is: *"Kent u Jubal?"*

- *"Nee ik kom uit Den Haag".*

Dan weet je dat je je netwerk moet gaan benutten, anders kom je nergens.

Daar aangekomen schrok ik me kapot. Men zegt wel eens "beter iets dan niets", maar er zijn ook wel eens momenten dat ik denk... Dan maar niets!"

Nu heb ik me vele jaren niet intensief meer met Jubal bezig gehouden. Maar ja, als je kleinkinderen lid zijn geworden en pa en ma gaan eens even uitrusten, dan krijg je taxidiensten in je mik geschoven. En dan kom je nog eens ergens.

"Opa..." (ik dus) "Er is buitenrepetitie, gaan we?"

- *"Ja maar waar naar toe?"*

"Naar de Vogelaarsweg."

- *"Naar de Vogelaarsweg? Is daar een terrein dan."*

"Ja helemaal achteraan."

OK, dus koers gezet naar de Vogelaarsweg...

Daar aangekomen schrok ik me kapot. Men zegt wel eens "beter iets dan niets", maar er zijn ook wel eens momenten dat ik denk... Dan maar niets!

Dit is Jubal onwaardig. Een soort drollenveld voor onze vierpoters, anders kan ik het niet noemen. Ik snap wel dat Jong Jubal er vooralsnog blij mee is (?!), maar dit moet niet te lang duren.

Je kunt dit best het *Vogelaarsveld* noemen, dat bestaat nog niet. Kunnen vogelaars naar Sliedrecht kijken welke vogels daar boven

vliegen. Maar een repetitieveld terwijl je bijvoorbeeld DFC en FC Dordrecht gewend bent, kom op zeg. Ik zeg AKTIE!!!!

Ik ben er van overtuigd dat er andere gelegenheden zijn. Wellicht dan niet op gras, maar op een verharde ondergrond. Maar het is altijd dealen wat dit betreft.

Kortom, een kruispunt waarop we staan en het enige wat helpt is met enorme druk in overleg met de gemeente. En ik kan bevestigen dat dit thans plaatsvindt.

Oh ja, de Gemeente? Die wedstrijd moeten we dus nog spelen maar even een tip aan de Gemeente:

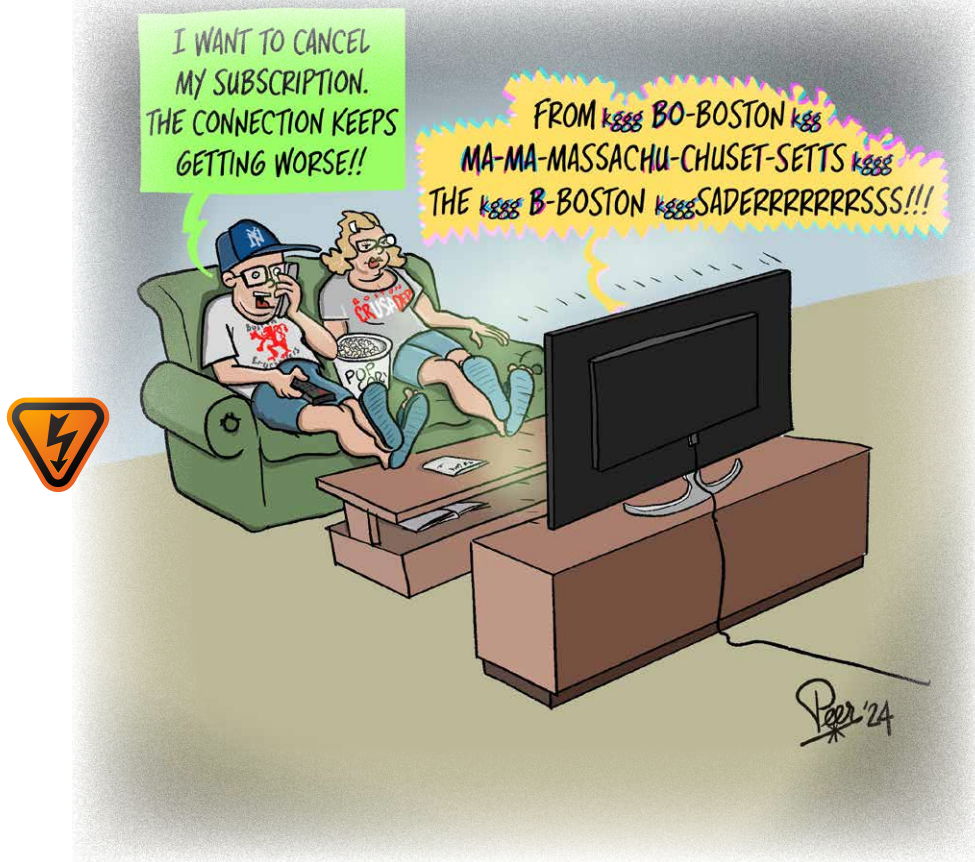
Jubal heeft al gescoord en staat met 39 – 0 voor!!! ⚡

*“Oh ja, de Gemeente? Die wedstrijd moeten we dus nog spelen maar even een tip aan de Gemeente:
Jubal heeft al gescoord en staat met 39 – 0 voor!!!”*

uitsmijter:

FLO MARCHING NIET BLIJ MET BOSTON CRUSADERS

Volgende editie: (kopijdatum: 1 december 2024)

De volgende Flitsen zal vlak voor kerst 2024 verschijnen met daarin uiteraard aandacht voor de European Drum Corps Championships. Dat en nog veel meer afgewisseld met columns en strips. Voldoende content om alweer naar uit te kijken dus!

Colofon:

Jubal Flitsen

is een magazine van Jubal Dordrecht

Redactie:

Lente Franken
Peter Franken

Vaste medewerkers:

John Franken
Bert van Maaren
Ruud Saly
Ronald van der Windt

Hoofdredacteur:

Brendan van Spijk

Eindredactie:

Peter Franken

Aan deze uitgave werkten mee:

Nora van den Boogaard
Anton Buitendijk
Aevy Meeldijk
David Dosse
Laura van Schelt

Vormgeving/lay-out:

Peter Franken

Illustraties:

Peter Franken

Fotografie:

Henry van Maanen
Jan Dittmar
Mitchell Dittmar
Peter Franken
Hans Kloppert
Ingrid van Schelt

Videografie:

Jubal Media

Redactieadres:

flitsen@jubal.org

Disclaimer

De inhoud van de Jubal Flitsen is door de redactie met de grootste zorg samengesteld, doch, Jubal aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid ten aanzien van mogelijke onjuistheden van het getoonde. Jubal is niet verantwoordelijk voor getoonde content op aan de deze publicatie gekoppelde bestanden. Ongeautoriseerd of oneigenlijk gebruik van de content of delen daarvan maken inbreuk op intellectuele rechten. Toestemming tot het gebruik van de inhoud van deze uitgave of delen daarvan op andere publiekelijk toegankelijke plaatsen dient schriftelijk te worden verzocht. Zonder deze schriftelijke toestemming kunt u geen content of delen van deze publicatie gebruiken. Dit kan via: flitsen@jubal.org
© Jubal Dordrecht 2024

majestic[®]

Zildjian

EVANS[™]
DRUMHEADS

Guard
equipment

VIC
FIRTH[®]

ERNICK
XYLOSYNTH[™]

ENVISION
VISUAL PERFORMANCE DESIGN